



*tập san không lời kết

HOA LÒNG THƯƠNG XÓT



Mẹ yêu quý!

Tháng năm – tháng hoa lại về, những đứa con của Mẹ muốn dâng lên Mẹ những đóa hoa tươi nhất, thơm nhất, đẹp nhất.

Mùa Hoa về, trong công viên, nơi phố chợ, trên lề đường, hoa ly vàng, hoa huệ trắng, hoa hồng, hoa lan, hoa cúc vàng... đang đua nhau khoe sắc. Những người bán hoa thấy mặt cũng tươi tươi, nhờ Mẹ, tháng này bán gỡ gác bù những ngày ế ẩm.

Thiếu nhi các nhà thờ tíu tíu tập dâng hoa, các đài, tòa, kiệu Mẹ bắt đầu có những trang hoàng rực rỡ...

Tín Thác chúng con - cái nhúm thiện nguyện bé tí bé con, chẳng có nổi một chôn nương thân mà người ta gọi là “văn phòng”, “trụ sở”. Chúng con chỉ là những con người tội lỗi, nghèo khổ, bệnh tật, què mùa, dốt nát, vô danh tiểu tốt, thấp cổ bé miệng, tài sản không có gì ngoài lòng Chúa thương xót.

Chúng con không có tiền để mua những lẵng hoa bạc triệu, không có khả năng để may những bộ đồ đẹp sang trọng rực rỡ để dâng hoa hay múa hoa, không có điều kiện để tổ chức những cuộc kiệu cờ quạt trống phách linh đình. Thú thật với Mẹ, con chán ngấy những buổi dâng hoa, ở trên cung thánh các em ăn mặc đủ kiểu đủ màu, lượn lên lượn xuống, ở dưới thì phụ huynh đua nhau lấy Ipad, Ifone, Video... nháy nháy chớp chớp, chạy tới chạy lui chỉ để chụp cho được tấm hình con mình đang dâng hoa. Thử hỏi người biểu diễn và kẻ đi xem dâng hoa, có ai có được chút

tâm tình yêu mến gẫm suy học được gương nhân đức của Mẹ không? Sau những buổi dâng hoa đó, còn gì đọng lại trong tâm hồn để có giờ tĩnh lặng như Mẹ “ghi nhớ và suy niệm trong lòng”? Chúng con thấy mình lạc lõng chơi vơi trong những buổi dâng hoa như thế! Buồn thật! Biết lấy gì để dâng Mẹ trong tháng Hoa này đây?

Miễn man suy nghĩ, chợt con nhớ lại bài hát xa xưa mà con rất thích mang tựa đề “Hoa Tình Thương”. Con hát Mẹ nghe nhé!

“Có một loài hoa không hương, không sắc màu, không tàn hay vàng úa. Hồn hoa hơn những cánh phong lan, tươi hơn loài hoa cúc, mẫn mà hơn thủy tiên hay dạ lý. Hoa không thấy không trông, không nở trên đất mềm, không theo gió theo mưa, không đợi cho đúng mùa, mà hoa vẫn nở đậm đà trong lòng ta, bao la niềm thương mến. Hoa ấy gọi Tình Thương...”

Ồ! Hay quá! Vậy là chúng con có hoa dâng Mẹ đây rồi. Dâng Mẹ những đóa “Hoa Tình Thương”, “Hoa của lòng xót thương”.

Mẹ nhận cho chúng con nhé!

Mẹ ơi,

Tháng Hoa kính Mẹ, giáo hội không muốn chúng con dừng lại “ở những tình cảm vô bổ chóng qua” với hương hoa lễ bái rình rang lẽ lạc tốn kém, nhưng muốn chúng con sau khi dâng hoa kính Mẹ, thì phải thể hiện lòng mến đó bằng những hành động cụ thể, phải ra đi đến với những người con của Mẹ còn đang làm than khôn khổ để thực hành lòng thương xót. Thế là nhóm thiện nguyện Tín

Thác chúng con ra đi đem “Hoa Lòng Thương Xót” đến trao tặng con người, để làm đẹp cuộc đời.

• Trăm Năm Trồng Người



Muốn thu hoa, hái trái thì phải gieo, phải trồng. “Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người”. Nói thì như thế, nhưng thực tế người ta chỉ thích thu mà không thích trồng, muốn thu hoạch mà không chịu chăm sóc, chỉ muốn hưởng hoa lợi mà không chịu vất vả đổ mồ hôi.

Nói về việc “trồng người”, chúng con thấy day dứt xiết bao. Trong hỗn mang loạn xạ ngẫu chôn nhân gian, người trẻ hôm nay chính là đối tượng bị tấn công dữ dội nhất của sự dữ.

Suy nghĩ rồi cũng thấy là phải quan tâm tới sự nghiệp trồng người, tới việc chăm sóc trẻ thơ, thừa Mẹ. Giáo dục cho những em gia đình có đạo thì còn dễ, vì các em được đến nhà thờ, được học giáo lý, có các mục tử giảng dạy khá qui củ. Còn các em tôn giáo khác thì sao đây ? Những cây đại mộc ven đường, rơi rớt bên ngoài khu vườn, chẳng lẽ bỏ hoang, không chăm sóc? Chúng cũng là con cái Thiên Chúa, chúng cũng là con của Mẹ, chúng cũng cần được thương xót, đâu lẽ chúng con phân biệt, bỏ rơi, không xót thương ?

Mẹ ơi,

Được lòng Chúa thương xót thúc đẩy, nhóm thiện nguyện Tín Thác tìm cách cộng tác với các thầy cô ngành giáo dục, chuyên tải đi những thông điệp yêu thương qua những chương trình nhỏ, quan tâm



tới các thí sinh có hoàn cảnh khó khăn khi thi cử tuyển sinh. Mấy năm trước, chúng con làm chương trình “tiếp sức mùa thi”. Năm nay ngành giáo dục cải cách sự học sự thi, việc tuyển sinh cũng khiến học trò bối rối và tốn kém. Khi nghe chúng con trình bày ý tưởng muốn hỗ trợ các thí sinh tiền xe tiền ăn khi đi thi, những nhà giáo có tâm huyết với việc giáo dục lấy làm mừng vui và tích cực cộng tác với chúng con.

Nhà giáo Đào Thị Kim Nhi, hiệu trưởng một trường trung học phổ thông cho biết, thí sinh trong 3 ngày rời nhà đi thi theo cụm tuyển sinh, mà có được suất trợ cấp của nhóm thiện nguyện Tín Thác như vậy là rất quý, phụ huynh nghèo đỡ được tiền xe, tiền ăn trưa, các em được ăn uống đầy đủ chuẩn bị chu đáo cũng an tâm mà thi cho tốt !

Cứ nghĩ góp một phần nhỏ, giúp cho một công dân lương thiện có học hành có trí tuệ vào đời, chúng con cảm thấy lòng nhẹ và vui. Công sức gieo trồng hôm nay, ngày mai sẽ gặt được hoa thơm trái ngọt. Ai gặt cũng được. Thế

là vui rồi. Chúng con vui vì cảm thấy đã góp thêm một hoa nhỏ, đơn sơ dâng lên Mẹ.

• **Vòng Tay Nối Tiếp Vòng Tay**

“Phúc thay ai hiền lành, vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp. Phúc thay ai sầu khổ, vì họ sẽ được Thiên Chúa ủi an”. Nhưng ở cuộc đời tạm bợ đầy bất công này, có những con người sống rất hiền lành, vậy mà phải chịu sầu khổ triền miên. Tại sao vậy Mẹ?

Chúng con không ngồi đó mà hỏi “tại sao”, nhưng dần dần tìm đến với những mảnh đời bất hạnh ấy trao tặng họ những bông “Hoa Tình Thương”, “Hoa Lòng Thương Xót” để họ biết rằng họ vẫn đang được Thiên Chúa ủi an, được Mẹ xót thương.

Thưa Mẹ,

Một buổi sáng Chúa Nhật, nhóm thiện nguyện Tín Thác chúng con quay lại tìm gia đình chị Huệ, người phụ nữ mà nói như những người trần tục hay chê bai là cô ấy bị “Trời đày”. Nói là “Trời đày”, vì người đàn bà có cái tên của một loài hoa đó bị đủ thứ bệnh đeo bám trên người, không bộ phận nào trên cơ thể là không có bệnh: hen suyễn, tim mạch, rồi thì u não, u bướu đủ kiểu. Đã thế chị còn phải cuu mang 3 đứa con đang tuổi ăn tuổi học. Xem thì có vẻ quá là bất hạnh, nhưng trước mặt Chúa thì ai mang khó nhọc, đau khổ, thì ấy vẫn là người được Chúa thương hơn cả. Làm sao hiểu được đau khổ bằng lý luận của con người, hả Mẹ?



Chúa thương chị theo cách của Ngài. Mỗi lần gặp khó khăn, mỗi lần bản thân chị trải qua giông tố của bệnh tật, của làn ranh sinh tử, thì phép màu từ

trong tay Thiên Chúa mang tên thiện nguyện Tín Thác lại có mặt, chia sẻ những phần quà giúp gia đình nhỏ của chị qua cơn khó ngặt.

Lần này cũng vậy Mẹ ạ! Người thiện nguyện viên già đang tất tả đến nhà chị, mang theo một chút hỗ trợ từ những người từ tâm xa xôi để giúp cho đứa con gái lớn của chị đang vào những năm cuối đại học. Chúng con giúp cháu một phần để cháu có điều kiện hoàn thành nốt chương trình đại học. Rồi như những người trẻ khác, cháu sẽ đi làm, rồi sẽ có phương kế mà phụng dưỡng lại người mẹ yếu đau. Đó cũng là một hạnh phúc.

Chúng con không thể quên giây phút nhận phần học phí cháu đã nợ lại cho tới giáp ngày tốt nghiệp, vì nếu không có tiền đóng học phí thì cháu không thể ra trường được. Mấy mẹ con xúc động dạt dào, nước mắt rưng rưng nhận món quà của lòng thương xót. “Hoa tình thương”, “Hoa lòng thương xót” đã nở rồi, gian khó đã qua rồi, cháu sẽ ra trường và trở thành một nhân viên hải quan lương thiện có ích cho đời, và làm rạng danh Thiên Chúa.

Chúng con sẽ đem “Hoa lòng thương xót” đến những góc khuất của thành phố, xa lắm, nơi mà những ánh đèn phố

thị không tỏa bóng tới. Ở những nơi đây, chỉ có đau đớn, tối tăm, u buồn và tiếc nuối thôi Mẹ ơi!

Mẹ yêu dấu,

Hoa dâng Mẹ tháng năm, chắc Mẹ sẽ vui khi nhóm thiện nguyện Tín Thác dâng lên Mẹ những bông hoa dập nát tả tơi, mà chúng con cố gắng với sức mọn hạn hẹp của mình, dành lấy từ bàn tay của tử thần, từ đáy trần gian đau khổ và tội tình. Chắc chắn Mẹ sẽ xót thương, sẽ cầu bầu với Chúa để những hoa ấy nên tốt xinh vạn bội.

• Bông Hoa Tín Thác



Khi viết đến dòng này, thiện nguyện viên chúng con không khỏi nao lòng khi nhớ tới hình ảnh bé Yến nơi một vùng ven. Cô gái trẻ chớm tuổi đôi mươi, vừa rời trường phổ thông, chạm cửa trường đại

học. Một thân xác đã hóa ra như một cái cây khô bởi một căn bệnh lạ lùng có cái tên là Wilson, gần như vô phương cứu chữa.

Từ thông tin của một cô giáo đang giảng dạy tại trường THPT Nguyễn Hữu Tiên, nhóm thiện nguyện Tín Thác chúng con đã tìm đến hoàn cảnh rất đáng thương của em Đặng Thụy Hải Yến, ở địa chỉ 256/39/15 ấp 2 xã Đông Thạnh - Hóc Môn, TpHCM.

Hiện tại bệnh tình của em Yến đã chuyển sang giai đoạn cuối. Em gần như bị liệt, chân tay co quắp và mọi sinh hoạt đều phải phụ thuộc vào người thân. Em cũng thường xuyên bị lên cơn động kinh và không thể nói (do biến chứng làm cổ họng teo lại), ăn uống rất khó khăn (chỉ uống sữa và ăn chút bánh). Các khớp xương của em rất đau đớn, chỉ chạm nhẹ cũng đau. Ngoài ra do biến chứng về gan nên da dẻ trên người cô bé cũng dần chuyển sang một màu vàng bệch.

Cô bé chỉ vừa mới 19 tuổi, vừa tốt nghiệp xong cấp 3 thì bệnh đột ngột trở nặng, từ một cô bé xinh xắn chỉ sau nửa năm phát bệnh nay em đã thành người tàn phế, tương lai chưa biết kéo dài được bao lâu.

Căn bệnh thật khủng khiếp và kỳ lạ, chất đồng kim loại không được bài tiết khỏi cơ thể mà sẽ tích lũy trong từng sợi cơ, từng ổ khớp, khiến tay chân em cứng lại, các ngón chia ra như rễ cây, các cơ cũng bị kim loại hóa khiến cơ miệng cứng lại. Em mất dần ngôn ngữ và cử động khủng khiếp nhất là những cơn đau, một chạm nhẹ cũng đau, thành ra sự chăm sóc cho em quả là quá khôn khổ cho người thân thiết.

Cuộc đời Yến vĩnh viễn sẽ là chấm dứt, bởi tiền thuốc giải độc một ngày lên tới cả trăm đô la, cầm cự ở Chợ Rẫy được mấy hôm cha mẹ đành đưa Yến về nhà. Họ hoàn toàn kiệt quệ...

Và Yến nằm đó trong góc xó nhà, trần trối nhìn lên tượng Chúa chịu nạn. Em hoàn toàn đã cách ly với thế giới bên ngoài.

Mẹ em nhận lấy phần đi kiếm gạo cơm bằng cái nghề giặt thuê. Người bố xộm đi sau căn bệnh của con gái, bắt đắc dĩ trở thành hộ lý. Ông thờ dài đau đớn nhìn đứa con

đang quần quai: “Thà vác tạ gạo còn dễ hơn là nâng giắc chính con gái mình. Người con bé cứng đơ, chạm nhẹ là đau rát. Chăm nó mẹ nó cũng kiệt quệ luôn. Tôi lại thay bả gánh phần chăm con, để bà đi xoay xỏa kiếm bữa cơm bữa cháo!...”

Cô bé đó, giờ đây nằm co quắp, khóc không thành tiếng trên chiếc nệm dùm dỏ nơi góc phòng. Có gì đau đớn hơn khi chứng kiến con gái mình suy sụp vì bệnh tật chỉ trong thời gian ngắn như thế? Có đau khổ nào dày vò bậc làm cha làm mẹ nhiều hơn khi phải chứng kiến con gái ngày một lụi tàn dưới lưỡi hái của tử thần? Mẹ ơi, chúng con muốn giang vòng tay ôm Yến vào lòng, muốn dành cho Yến những lời an ủi tận đáy lòng trong thôn thức. Biết nói gì để vơi bớt khổ đau lúc này?

Cũng như có duyên có nợ với nhau, Tín Thác hay tin, đến với em. Chúng con thấy ngay gánh kinh tế gia đình này suy sụp đã đành, nhưng khủng khiếp hơn là chính Yến và người thân hoàn toàn mất phương hướng và cùng quẫn.

Gia đình nay khánh kiệt đành để em nằm nhà tự chữa trị, tiền đâu nữa khi mà gia sản đã cầm cố hết theo những ngày Yến nằm ở BV Chợ Rẫy. Nhà em là một gia đình Công Giáo mẫu mực, khi người bố mở cuốn album ra, chúng con không khỏi xót xa khi bức ảnh chụp lại gương mặt một cô bé mặc váy trắng như thiên thần trong khoảnh khắc rước lễ nơi thánh đường.

Vậy là chúng con cắt cử nhau đến với em và gia đình, khai thông tư tưởng cho chính em và cha mẹ. Cha lắng từ gửi tặng em một cái máy nghe “300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót” để em và gia đình nghe mỗi ngày, để Yến hiểu và tin tuyệt đối vào Lòng Chúa Thương Xót, rằng qua dấu chỉ là căn bệnh trần gian quá kinh hoàng, Chúa

muốn Yên kết hợp đau đớn của em với đau đớn của Chúa trên thập giá hồng hoán cải những tâm hồn khô lạnh. Và Chúa cũng muốn qua vất vả nhọc nhằn của bậc làm cha mẹ, làm sáng lên cái hi sinh cao cả của Mẹ khi nhận lời “xin vâng” cứu mang Đấng Cứu Thế.

Và khi cái tinh thần thông thoáng thì sự chịu đựng đau khổ bỗng nhẹ nhàng. Nhìn Yên cố gắng giơ hay tay gầy như củi khô không thể chấp lại hướng lên trời cầu nguyện với Đấng Xót Thương, chúng con bỗng nhận ra đây là hình ảnh của một loài hoa không tên mà rất đẹp và kỳ lạ, hoa của lòng Tín Thác.

Quả là Chúa đã lắng nghe, Mẹ đã nhận lời, đã tuân ban tình thương xuống cuộc đời của Yên. Câu chuyện về cô bé có căn bệnh lạ mòn mỏi nơi một góc xó xa tù mù từ thiện nguyện Tín Thác lan tỏa ra đánh thức bao bạn bè, thầy cô và rất nhiều người tưởng như xa lạ tìm đến với Yên. Nào địa phương, nào đoàn thể, nào các hội đoàn, có cả các tu sĩ cũng tìm tới chia sẻ khó khăn vật chất, và nâng đỡ tinh thần cho Yên. Và chính họ cũng lại được Yên đỡ nâng cách thâm sâu: đây một nữ sinh tàn tạ, và bị "kim loại hóa" cái xác thân, nhưng tinh thần em đã bay bổng hân hoan bên Đức Mẹ cùng Thiên Chúa. Dù mất ngôn ngữ, mất cử động, song Yên đánh vần tên cô giáo bạn bè qua ánh mắt. Sau cặp kính trong veo, Yên diễn tả niềm khát khao sống và niềm tin vào cuộc đời cho tất cả mọi người. Góc xó của Yên giờ bùng lên niềm vui, và có cả những nụ cười rất ấm !

Xin báo cho Mẹ một tin vui. Được biết cho đến lúc này, tinh thần của Yên và gia đình rất kiên định, ông bố đã hứa rằng, với sự giúp đỡ của mọi người, ông sẽ bỗng con trở lại bệnh viện, bởi sự sống là do Thiên Chúa trao ban, các phương tiện trần gian cũng do Chúa tặng, ngõ hầu nâng niu

sự sống. Ông không thể vì sự tuyệt vọng mà đánh mất cơ hội sống của con cái mình, bởi chỉ cần một đức tin bằng hạt cải, con người ta hoàn toàn có thể chạm tới thiên đàng, Chính Chúa và Mẹ đã thổi vào gia đình tưởng như kiệt quệ này một sinh lực mới.

Mẹ ơi, đó là “Bông Hoa Tín Thác”, rất đẹp, rất dễ thương, và Mẹ sẽ đón nhận, phải không?

Tháng Hoa về, xin Mẹ đón nhận tấm lòng của chúng con dâng Mẹ những bông hoa “*không thấy không trông, không nở trên đất mềm, không theo gió theo mưa, không đợi cho đúng mùa, mà hoa vẫn nở đậm đà trong lòng ta, bao la niềm thương mến. Hoa ấy gọi Tình Thương...*”

Xin Mẹ giúp sức cho thiện nguyện viên Tín Thác chúng con vượt qua những khó khăn thử thách và cả những phút nản lòng. Chúng con tiếp tục ra đi giữa lòng trần gian, kết nối những yêu thương giữa người với người, để Lòng Chúa Thương Xót được tôn vinh, len lỏi vào từng ngõ ngách trần gian.

Xin Mẹ thương nhận.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Ngoại Thành*

TB: *Khi viết lá thư này, chúng con vẫn còn ám ảnh vì ánh mắt trong veo chảy ra hai dòng nước mắt mà không thể khóc thành lời của cô bé tuổi 19 trắng tròn, phải chịu đau đớn dày vò mỗi phút giây vì chứng bệnh lạ lùng trên đời. Chúng con thâm nguyện trong lòng: Mong Chúa Xót Thương giang rộng vòng tay thay cho vòng tay trần thế bé nhỏ của các thiện nguyện viên chúng con chỉ có thể đỡ giúp em nằm xuống, mà không thể cắt đi bệnh tật thay cho em được. Vòng tay Chúa Thương Xót giang tới đâu, hạnh phúc và bình an sẽ tuôn đổ đến đó.*

THƯ GỎI ĐỨC MẸ THÁNG HOA

*Lm. Giuse Trần Đình Long
Dòng Thánh Thể*

Mẹ kính yêu,
Hôm nay con viết thư cho Mẹ khi mùa hè bắt đầu. Ngược lên thấy những chùm hoa phượng đỏ rực rỡ như những đám cháy trên không báo hiệu “hè về”, cũng báo cho chúng con biết mùa hoa dâng Mẹ đã đến. Ngày xưa còn bé con rất thích mùa này, vì được nghỉ hè, không phải đến trường, được xếp sách vở vào ngăn, vui chơi thoải mái. Không như tụi nhỏ bây giờ, mùa hè phải lo học hè, học thêm, học nữa, học còn vất vả hơn cả mùa...không hè! Nhưng thích nhất là mùa này con được cùng với bạn bè đi hái hoa về dâng Mẹ. Tội nghiệp tụi nhỏ bây giờ lo học quá, nhồi nhét đủ thứ vào đầu mà đánh mất cả tuổi thơ hồn nhiên vô tư chạy nhảy. Chúng đâu còn cái thú của trẻ thơ leo trèo lên cây, đi vào cánh đồng, băng qua con suối, để tìm hái những chùm hoa đủ loại đem về dâng lên Mẹ.

Văn chương thi ca âm nhạc viết về Mẹ chẳng bao giờ cạn. Có rất nhiều điều có thể nói về vai trò của Mẹ trong đời sống chúng con và đời sống Giáo Hội. Thánh Phaolô nhắn nhủ các tín hữu Philípphê: “Những gì là chân thật, cao quý, những gì là chính trực, tinh tuyền, những gì là đáng mến và



đem lại danh thơm tiếng tốt, những gì là đức hạnh, đáng khen, thì xin anh em hãy để ý” (Pl 4,8). Con thấy nơi Mẹ có đủ những gì là chân thật, cao quý, chính trực, tinh tuyền, đáng mến, đức hạnh, danh thơm tiếng tốt. Đúng là một kiệt tác của Thiên Chúa. Nói không hết, suy không cùng, con chỉ xin được nói về vai trò của Mẹ là Mẹ Thánh Thể và Mẹ Xót Thương.

Trong Thông điệp Ecclesia de Eucharistia, ĐTC Gioan Phaolô II viết: “Nếu chúng ta mong ước tái khám phá được toàn bộ sự phong phú trong mối quan hệ sâu xa giữa Thánh Thể và Giáo Hội, thì chúng ta không thể bỏ qua Đức Maria, Mẹ và gương mẫu của Giáo Hội... Đức Maria có thể dẫn dắt chúng ta đến với Thánh Thể, vì chính Mẹ có một mối quan hệ sâu xa với Bí Tích Cực Thánh này”.

Đọc trong các sách Tin Mừng, tường thuật về việc lập bí tích Thánh Thể đêm thứ Năm Tuần Thánh, con không thấy chỗ nào đề cập đến Mẹ. Tuy nhiên, con vẫn thấy Mẹ hiện diện giữa các tông đồ trong cộng đoàn đang “đồng tâm nhất trí” cầu nguyện mong đợi Chúa Thánh Thần hiện xuống (Cv 1,14). Như vậy chắc hẳn Mẹ cũng từng hiện diện trong các buổi cử hành Thánh Thể của các Kitô hữu tiên khởi, những người siêng năng tham dự “lễ bẻ bánh” (Cv 2,42). Và ngày hôm nay Mẹ cũng vẫn có mặt với chúng con trong những buổi cử hành Thánh Thể để giúp con ý thức hơn về lời thưa “Amen” khi nghe những lời: ‘Mình Thánh Chúa Kitô’, ngay trước khi đón rước Bánh Thánh.

Khi thưa “Amen”, con tuyên xưng niềm tin chắc chắn tấm bánh con cầm trên tay là chính Mình Thánh Chúa, như Mẹ bồng ẵm Hài Nhi Giêsu trên tay mà tin chắc đó là Con Thiên Chúa. Tiếng “Amen” ấy cũng là lời xác tín rằng khi rước Bánh Thánh là con được kết hiệp mật thiết với

Chúa Giêsu như Mẹ cứu mang Chúa trong cung lòng, đồng thời con cũng được kết hiệp với những người cùng rước Chúa như anh em một nhà với nhau, như Mẹ vừa đáp tiếng xin vâng trong biến cố “truyền tin” thì Mẹ cũng hỏi hã đi thăm bà Isave để đem Chúa đến cho người chị em ấy, đồng thời cũng nhận ra Chúa ở trong người chị em của mình. Có một sự tương tự sâu xa giữa lời Mẹ thưa xin vâng ‘Fiat’ để đáp lại thiên sứ khi truyền tin, và lời con thưa ‘Amen’ mỗi khi đón rước Mình Máu Thánh Chúa.

Không biết con so sánh như vậy có khập khiễng không ? Thú thật với Mẹ, vì “đây là mầu nhiệm đức tin” “Mysterium fidei!” cho nên con phải “lấy đức tin bù lại” nếu giác quan không cảm thấy gì, hoặc nếu trí khôn nông cạn không thể giải thích thấu đáo tường tận được.

Trong Thông điệp về Thánh Thể Ecclesia de Eucharistia, khẩu hiệu Totus Tuus Mariae của ĐTC Gioan Phaolô II vang vọng những điều ngài viết về Mẹ trong mối tương quan với Thánh Thể.

Theo ĐTC, nếu Thánh Thể là một mầu nhiệm đức tin vốn vượt quá sự hiểu biết của chúng con, thì không thể có ai như Mẹ, trở thành người hỗ trợ và hướng dẫn chúng con trong việc đạt được thiên hướng này.

Khi lập lại các việc Đức Giêsu đã làm trong Bữa Tiệc Ly, với sự vâng phục mệnh lệnh: ‘Hãy làm việc này để nhớ đến Thầy!’, thì con cũng chấp nhận lời mời gọi của Mẹ trong việc vâng phục Đức Giêsu mà không do dự: “Người bảo gì, các anh cứ việc làm theo” (Ga 2,5). Nghe và làm theo lời Mẹ dạy chính là nghe và làm theo lời Chúa, như thế con cũng được phúc như Mẹ, vì Chúa nói “Ai thi hành ý muốn của Thiên Chúa, người ấy là anh em chị em tôi, là mẹ tôi” (Mc 3,21). Với cùng một quan tâm của tình mẫu tử mà

Mẹ đã bộc lộ trong tiệc cưới Cana, dường như Mẹ đang nói với chúng con ngày nay: “Đừng nao núng! Hãy tin vào những lời Con của Mẹ. Nếu Người có khả năng biến nước lã thành rượu, thì Người cũng có khả năng biến bánh và rượu thành Mình và Máu Thánh Người. Và cũng có khả năng làm cho những người thông phân Mình và Máu Thánh Người được hiệp nhất với nhau”.

Mẹ đã sống đức tin của Mẹ nơi Thánh Thể, ngay cả trước khi lập phép Thánh Thể, qua chính việc Mẹ dâng hiến cung lòng đồng trinh của mình cho Ngôi Lời Thiên Chúa Nhập Thể. Trong khi Thánh Thể tưởng nhớ cuộc thương khó và sống lại, thì Thánh Thể cũng nối tiếp việc nhập thể. Khi Mẹ mang trong cung lòng mình Ngôi Lời đã hóa thành người phàm, thì bằng cách nào đó, Mẹ trở thành một ‘nhà tạm’ mà qua đó Con Thiên Chúa, dù vẫn còn vô hình trước mắt con người, đã tự để cho bà Isave thờ phượng trong biến cố Thăm Viếng. Khi con nhìn Mẹ chiêm ngắm khuôn mặt của Hải Nhi Giêsu và đong đưa ầu ơ trong vòng tay Mẹ, thì chính cái nhìn đắm say của Mẹ truyền cảm hứng cho con khi đón rước Thánh Thể đấy!

Thánh Faustina đã cảm nghiệm sự hiện diện sống động của Thiên Chúa liên li trong linh hồn mình sau khi rước lễ. Chị nhìn nhận “trái tim tôi là một nhà tạm sinh động cất giữ Bánh Thánh sinh động. Tôi không bao giờ đi tìm Thiên Chúa ở đâu xa xôi, nhưng ngay trong lòng tôi” (NK, 1302).

Mẹ ơi,

Con rước Chúa mỗi ngày, nhưng con có là ‘nhà tạm’ cho Chúa ngự đâu! Con chạy đi tìm thế gian chứ không đi tìm Chúa. Buồn thay, Chúa chỉ được “tạm trú” trong linh

hồn con thoáng chốc khi rước lễ thôi, sau đó là chỗ “thường trú” của tiền tài danh vọng địa vị chức tước quyền lực. Con nghe lời Chúa than thở với chị Faustina: “Cha khát khao được kết hợp với các linh hồn; niềm vui sướng lớn lao của Cha là được kết hợp với các linh hồn. Con hãy biết khi đến với một linh hồn lúc hiệp lễ, tay Cha đầy ấp mọi ân sủng Cha muốn trao tặng cho linh hồn ấy. Nhưng các linh hồn không màng đến Cha. Họ để Cha lủi thủi một mình vì bận rộn những chuyện khác. Ôi, Cha buồn sâu biết bao vì các linh hồn không nhận ra tình yêu! Họ xử với Cha như một vật vô hồn” (NK, 1385). Trong khi con xử tệ với Chúa như vậy thì Faustina xác tín: “Tất cả sức mạnh của tôi đều bắt nguồn từ bí tích Thánh Thể. Tôi dùng mọi giờ phút rảnh rỗi để tâm sự với Người. Người là tôn sư của tôi” (NK, 1404).

Phần con, trong đời mục vụ, những lúc rảnh rỗi con dùng thời giờ làm gì ? Đi câu, đi săn, đi nhậu, đi coi xe, coi đất, coi phim, ngồi lê đôi mách, xăm soi chuyện người khác rồi sinh ra bao nhiêu chuyện, vì ‘nhàn cư vi bất thiện’ ! Thậm chí có khi rảnh quá đến nỗi ‘không biết làm gì’ ! Cuộc sống dang hiến như thế thật vô vị và vô nghĩa. Điềm dùng chân thường xuyên của con là các nhà giàu, các đại gia, biệt thự nguy nga hoành tráng với yến tiệc linh đình chứ đâu phải ‘nhà tạm’, đâu phải nhà tranh vách đất, hay những khu nhà ổ chuột. Cánh cửa đầu tiên con mở khi đi về là cửa nhà bếp, cửa tủ lạnh, chứ đâu phải cửa nhà nguyện, nhà tạm !

Muốn nói về Đức Mẹ Thánh Thể, kêu cầu Đức Mẹ Thánh Thể thì cuộc sống của con phải bén rễ nơi Thánh Thể. Con mong ước mình có thể nói như thánh Ignatiô: ‘Đức Giêsu trong Nhà Tạm là Thiên Chúa, và là tất cả của tôi ! Người là thiên đàng dưới thế của tôi’. Hoặc như thánh

Phanxicô Xaviê, sau một ngày làm việc cho phần rỗi các linh hồn thường dùng cả đêm cầu nguyện trước Thánh Thể. Khi không vượt qua được giấc ngủ, thánh nhân đã thả mình ở bậc bàn thờ nghỉ một chút rồi lại bắt đầu lại cuộc chuyện vãn với Chúa. Thánh Phanxicô Regis cũng như thế. Sau một ngày làm việc mệt mỏi, thánh nhân cho phép mình được nghỉ một lát trước Nhà Tạm. Nếu nhà thờ đã đóng cửa, ngài sẽ quỳ trước cửa nhà thờ. Thánh Ignatiô và thánh Stalislaô Kostka dành mọi giờ rảnh trước Nhà Tạm. Trong những lần thăm người nghèo khổ, thánh Vincent de Paul đã ghé vào mọi nhà thờ dọc đường, nhờ khi nhà thờ đóng cửa, ngài làm các việc đạo đức ngay bên ngoài cửa. Mỗi khi về thành phố, thánh Leonard of Port Maurice và thánh Benedicy Labre trực chỉ đầu tiên tới một nhà thờ có lưu giữ Thánh Thể.

Con yêu quý một người bạn nào đó vì những phẩm chất và các đức tính tốt của bạn ấy, nếu người ấy càng thân thiết và quảng đại với con thì con càng yêu người ấy. Vậy tại sao Chúa thân thiết và quảng đại với con như thế, Chúa yêu thương con như thế, mà con thường chối từ tình yêu đó ?

Buồn vì sự bội bạc của con người đối với tình yêu Chúa, thánh Phanxicô Assisi, thánh Têrêsa Avila, thánh Mary Magdalen Pazzi và các thánh khác phải khóc lên vì đau đớn và kêu lên : ‘Ôi, Tình yêu không được yêu ! Tình yêu không được yêu !’

Con nghe thánh Alphonsô nói: ‘Một linh hồn dành chút thời gian hồi tâm sốt sắng trước Thánh Thể sẽ nhận được sự an ủi của Chúa lớn hơn mọi niềm vui thế gian có thể ban tặng. Đức Giêsu trong Thánh Thể là nguồn của mọi sự thiện’.

Còn cha thánh Vianey thì quả quyết: “Hiện nay, hồi các con nhỏ của ta, khi ta giữ Chúa trên đôi bàn tay là lúc Người ban phúc cho ta. Hãy xin Người mở đôi mắt tâm hồn của các con và nói như người mù thành Jêrichô rằng: ‘Lạy Chúa, xin cho tôi nhìn thấy!’ Nếu kêu cầu chân thành, các con sẽ nhận được điều mình mong ước, bởi Người chỉ mong hạnh phúc cho các con. Bàn tay của Người tràn đầy ân sủng đang tìm ai đó để ban phát, nhưng than ôi chẳng có được ai! Ôi sự dửng dưng và vô ơn ! Hồi các con của ta, chúng ta thật vô phúc nếu không hiểu được những điều này. Chúng ta sẽ hiểu rõ vào một ngày nào đó, nhưng nếu vậy thì quá trễ mất rồi.”

Trong cuốn sách nhỏ có tựa đề : Quỳ gối trước Thánh Thể, tác giả Gaumes kể lại câu chuyện một người Tin Lành trở lại Công Giáo nhờ tấm gương yêu mến kính trọng Thánh Thể của một giám mục Công Giáo.

‘Đức giám mục Mermillod, một tông đồ thánh thiện và có tài hùng biện. Ngài kể lại khi còn là đại diện tại Geneva, ngài đã làm cho một người Tin Lành trở lại mà không hay biết do việc quỳ gối cách kính cẩn trước Thánh Thể.

‘Vị giám mục ấy có thói quen viếng Thánh Thể vào mỗi tối để chăm sóc đèn chầu và xem cửa nhà thờ đã gài kỹ chưa, cũng như có còn ai ẩn nấp trong nhà thờ chẳng, vì ngài sợ kẻ trộm phạm thánh. Khi đã xem xét cẩn thận mọi thứ, ngài quỳ tại bậc bàn thờ một lát, sau đó cung kính bái gối và hôn đất như biểu hiện cung kính sâu thẳm trước Thánh Thể rồi ra về.

‘Một tối nọ, tin rằng chỉ còn một mình trong nhà thờ, ngài kết thúc việc đạo đức của mình như thường lệ. Vừa nhắc gối lên, ngài nghe thấy một tiếng động. Đột nhiên cửa

tòa giải tội mở ra và một phụ nữ có cung cách đoan trang bước ra. Mermillod liền hỏi: ‘Này bà, bà làm gì ở đây vào giờ này?’

Bà trả lời: ‘Tôi là một người Tin Lành. Tôi đã tham dự các buổi chia sẻ của ngài nói về sự hiện diện thật sự của Chúa Giêsu trong Thánh Thể. Các luận chứng của ngài đã thuyết phục tôi về chân lý của học thuyết này. Xin lỗi ngài, chỉ còn lại một nghi ngờ là không biết chính ngài có tin điều mình giảng hay không. Tôi muốn được nhìn xem khi ở một mình, ngài có cư xử trước Thánh Thể như một người tin thực sự hay không. Tôi sẽ quyết định trở lại Đạo nếu tư cách đạo đức của ngài đi đôi với lời của ngài. Tôi đã đến, đã thấy và tôi tin’.

‘Người phụ nữ này sau đó đã trở thành một tín hữu Công Giáo rất nhiệt thành ở Geneva.’

Giảng điều mình tin và sống điều mình giảng. Con có làm như vậy không ? Hay những điều con giảng chỉ là một mớ lý thuyết không hồn, những bài viết sẵn trên web được đọc lại y chang với cung điệu nhấn nhá như thử là của mình. Đọc mà không hiểu mình đọc gì thì làm sao truyền đạt cho người nghe? Giảng mà chính mình không xác tín thì làm sao thuyết phục thánh giả ? Khó nhất vẫn là sống điều mình giảng. Người phụ nữ ấy trở lại Đạo vì thấy tư cách đạo đức đi đôi với lời người giảng, trong khi có nhiều người tín hữu ngày nay bỏ Đạo vì thấy tư cách đạo đức của con đi ngược lại với lời con rao giảng. Con giảng về Thánh Thể, cung nghinh Thánh Thể, Châu Thánh Thể, cử hành Thánh Thể mà không sống Thánh Thể, không yêu thương hiệp nhất với nhau, không tha thứ đón nhận nhau, thậm chí muốn loại trừ nhau, thì còn có nghĩa gì không ? Làm như thế là con chuốc lấy án phạt cho chính mình !

Mẹ ơi,
Thánh Phêrô
Giulianô Eymard, tổ phụ
Đòng Thánh Thể,
khuyến khích con đi theo
Mẹ đến phòng Tiệc Ly
để cầu nguyện với Thánh
Thể. Ở đó, con có thể
“suy nghĩ bằng tư tưởng
của Mẹ, nói bằng những
lời yêu thương của Mẹ,
noi theo cách thức sống
của Mẹ, thực hiện những
hành động của Mẹ, chia



sẻ những nỗi đau khổ của Mẹ”. Khi con làm được như thế thì toàn bộ điều này sẽ nói lên cho con về Đức Giêsu, và con sẽ đi đến chỗ nhận biết Chúa hơn, nhờ trái tim của Mẹ. Trong cuộc đời Mẹ, con tìm được gương mẫu và niềm an ủi cho cuộc đời mình. Khi cùng với Mẹ quỳ gối trước Nhà Tạm, con sẽ tiếp tục đời sống Thánh Thể của Mẹ trên trần thế. Không gì có thể làm cho Đức Giêsu hạnh phúc hơn là nhận thấy nơi chính bản thân con, hình ảnh Mẹ yêu dấu của Chúa. Và cũng không gì làm cho Mẹ hạnh phúc hơn là thấy nơi chính bản thân con, hình ảnh Con yêu dấu của Mẹ!

Cha thánh Eymard kêu cầu: “Ôi! Lạy Đức Maria! Xin dạy cho chúng con đời sống thờ phượng! Xin dạy chúng con nhận thấy giống như Mẹ, tất cả các mầu nhiệm và các ân huệ trong Thánh Thể; hầu chúng con sống lại những câu chuyện Tin Mừng, và đọc lại Tin Mừng dưới ánh sáng đời sống Thánh Thể của Đức Giêsu. Ôi! Lạy Đức Mẹ của Bí Tích Cực Thánh, xin hãy nhớ Mẹ là Mẹ của tất cả

những người thờ phượng Thánh Thể” (Thánh Phêrô Julianô Eymard, Đức Mẹ của Bí Tích Cực Thánh).

“Trong đời chúng ta, tất cả phải là tôn thờ. Giờ Châu-Cầu Nguyện phải kéo dài trong Giờ Châu-Cuộc Sống. Lúc nào tôi cũng có thể thờ lạy Chúa Giêsu Thánh Thể. Mọi hành động của tôi đều có thể là tôn thờ. Không ai có thể tách lìa tôi ra khỏi Giêsu Kitô. Không ai có thể lấy mất Giêsu Kitô của tôi” (Linh Đạo của cha Thánh Phêrô Giulianô Eymard. Rôma, 1956, tr. 380).

Là con cái của cha Thánh Eymard nhưng con chưa thấm nhuần được bài học này. ‘Giờ Châu-Cầu Nguyện’ của con chỉ đóng khung trong nhà thờ, nhà nguyện mà không kéo dài trong ‘Giờ Châu-Cuộc Sống’. Thế cho nên ‘cuộc sống trần thế’ của con chẳng mang đậm nét ‘cuộc sống Thánh Thể’. Con hay nói về ‘sứ vụ Thánh Thể’ mà thực ra con chẳng hiểu sứ vụ đó là như thế nào và thực hiện ra sao.

Biệt tính đặc thù của các tu sĩ Thánh Thể nằm ở điểm này: “Đời hoạt động của Tu Sĩ Dòng Thánh Thể nhằm mục đích là làm cho Chúa chúng ta trong Thánh Thể được phụng sự hết mức và vương quyền của Người được rộng mở cùng khắp: mọi người phải nhận biết, yêu mến và phục vụ Người. Bất cứ phương thức nào mà lòng nhiệt thành thuần túy và vô vị lợi của chúng ta có thể sáng nghĩ ra, chúng ta cũng phải tận tình tận sức mà vận dụng để đạt mục đích này.” (Linh Đạo của cha thánh Phêrô Giulianô Eymard. Rôma, 1956, tr 390).

Theo lời dạy của cha thánh Tô Phụ thì mọi tu sĩ Thánh Thể phải hết lòng dốc sức vận dụng ‘bất cứ phương thức nào mà lòng nhiệt thành thuần túy và vô vị lợi của chúng ta có thể sáng nghĩ ra’ để đạt mục đích là làm cho mọi người nhận biết, yêu mến và phục vụ Chúa nơi Thánh

Thê. Cha tổ phụ đầu có giới hạn hoạt động tông đồ của tu sĩ Dòng Thánh Thê trong lãnh vực nào, cũng đâu cấm sử dụng phương thức nào. Như thế việc loan truyền lòng thương xót Chúa được biểu lộ nơi Thánh Thê và dẫn thân thực hành lòng thương xót quả đúng là sứ vụ Thánh Thê mà con phải thực hiện, đúng không Mẹ?

Người ta bảo “Con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh”, thế nhưng cách suy nghĩ, nói năng, hành động của con chẳng giống Mẹ chút nào, cũng chẳng theo linh đạo của cha thánh Eymard nữa. Như vậy con có thực là con của Mẹ không? Con có còn là con cái của cha thánh tổ phụ Dòng Thánh Thê nữa không ?

Chính ĐTC Gioan Phaolô II trong thông điệp về Thánh Thê Ecclesia de Eucharistia cũng nhấn mạnh đến việc cần phải thay đổi cách thức thờ phượng: “Cách thức thờ phượng của Đức Maria không theo sáo mòn. Suốt một thời gian, Mẹ thờ phượng Người trong cung lòng mình; lúc khác, Mẹ thờ phượng như một người nghèo nàn và thấp hèn tại Bêlem; lúc khác nữa, Mẹ lại thờ phượng trong khi lao động tại Nagiarét; và sau này, Mẹ thờ phượng như người truyền bá Phúc Âm trên đất nước và hoán cải các tội nhân. Cách thức thờ phượng của Đức Maria luôn luôn theo kịp những tình cảm nơi Người Con Thần Thánh của Mẹ, rõ ràng đã được mặc khải cho Mẹ. Tình yêu của Mẹ làm cho Mẹ hoàn toàn phù hợp với Đức Giêsu trong tư tưởng và đời sống.

“Đối với anh em, những người thờ phượng, chúng tôi xin nói: ‘Anh em hãy luôn luôn thờ phượng Đức Giêsu, nhưng hãy thay đổi cách thức thờ phượng, như Đức Trinh Nữ Rất Thánh đã làm. Anh em hãy ghi nhớ trong tâm trí mình tất cả các màu nhiệm nào của đạo liên quan đến Thánh Thê, nhằm tránh được lối mòn. Nếu lòng yêu mến của anh

em không được nuôi dưỡng bằng một hình thức đạo đức mới, một tư tưởng mới, thì anh em sẽ trở nên ngớ ngẩn trong việc cầu nguyện.”

Mẹ dấu yêu của con,

Con đọc thấy trong thông điệp Ecclesia de Eucharistia, ĐTC Gioan Phaolô II nói về lời kinh Magnificat của Mẹ trong tương quan với Thánh Thể:

“Khi Mẹ thốt lên ‘Linh hồn tôi ngợi khen Đức Chúa, thần trí tôi hớn hở vui mừng vì Thiên Chúa, Đấng Cứu Độ tôi’, thì Mẹ đã mang Đức Giêsu trong cung lòng mình. Mẹ ngợi khen Thiên Chúa ‘thông qua’ Đức Giêsu, nhưng Mẹ cũng ngợi khen Thiên Chúa ‘trong’ Đức Giêsu và ‘cùng với’ Đức Giêsu. Tự thân việc này là ‘thái độ Thánh Thể’ đích thực. Đồng thời, Mẹ còn gọi lên những việc kỳ diệu mà Thiên Chúa đã làm trong lịch sử cứu độ, khi kiện toàn lời hứa mà Người đã từng thực hiện với cha ông (Lc 1,55), và công bố điều kỳ diệu trội vượt trên mọi điều kỳ diệu, đó là việc nhập thể cứu độ”.

“Lời kinh ấy còn phản ánh áp lực cánh chung của Thánh Thể. Mỗi khi Con Thiên Chúa đến với chúng con trong sự ‘nghèo nàn’ của những dấu chỉ mang tính cách bí tích của bánh và rượu, thì những hạt giống của lịch sử mới đều được bén rễ sâu, trong đó, người quyền thế bị ‘hạ bệ’, và những ‘kẻ khiêm nhường được nâng cao’ (Lc 1,52). Kinh Magnificat diễn tả linh đạo của Mẹ, và không gì cao cả hơn linh đạo này, qua việc giúp chúng con trải nghiệm được mầu nhiệm Thánh Thể. Thánh Thể đã được ban cho chúng con, để rồi giống như cuộc đời của Mẹ, cuộc đời chúng con hoàn toàn có thể trở thành một Kinh Magnificat”!

Cuộc sống với nhiều khó khăn thử thách làm con dễ thành người ưa cảm rằm than thân trách phận thay vì ngợi khen ‘Chúa đã làm cho con những điều kỳ diệu’ như Mẹ hằng chúc tụng Chúa trong lời kinh Magnificat. Con ngại khó, sợ khổ, không dám hy sinh, không muốn cho đi, thì làm sao mà ‘sống Thánh Thể’ được. Con hay suy ngắm sự ‘thương khó’ rồi dừng lại ở đó để trở thành con người ‘khó thương’ !

Linh hồn càng có tình yêu Thánh Thể ngự trị thì càng sẵn sàng đón nhận hy sinh, vì biết nhìn đến góc cạnh vinh quang của nó. Con đọc trong một lá thư linh hướng đề ngày 10-10-1867 (chỉ 10 tháng trước khi qua đời), cha Thánh Phêrô Giulianô Eymard đã viết những dòng đáng trân trọng này: “Được lắm, con có thể suy niệm sự thương khó Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta, nhưng đừng chiêm ngắm như mẫu mực hy sinh đền tội, mà đúng hơn, hãy chiêm niệm ở đây một bằng chứng của tình yêu Người dành cho con và cho tất cả chúng ta. Thập giá không thể tách rời cuộc sống này. Để cho cây thập giá mất đi vẻ xù xì ghê sợ của nó, tình yêu Đức Giêsu đã gắn những đoá hoa Thiên Đàng để trang điểm cho nó.” (Thư Eymard, tập IV, tr. 212).

Thánh thi của Byzantine, thế kỷ V mời gọi con tụng hô Mẹ: “Ôi lạy Mẹ Thiên Chúa cao cả, trong khi chúng con ca ngợi Người Con Thần Thánh của Mẹ, chúng con ngợi khen Mẹ như đền thờ sống động của Người. Chúa đầy quyền năng đã đến ngự trong cung lòng Mẹ, thánh hóa, tôn vinh và dạy cho tất cả mọi người kêu lên Mẹ: Mừng vui lên, hỡi Nhà Tạm của Ngôi Lời Thiên Chúa! Mừng vui lên, hỡi người phá hủy tất cả những kẻ tấn công chúng con! Mừng vui lên, hỡi Đấng chữa lành tâm trí và cơ thể! Mừng vui lên, hỡi ơn cứu độ của các linh hồn!”

Những người con của Mẹ, con của Chúa Giêsu Thánh Thể phải là chứng nhân của niềm vui, bình an, phục vụ trong hân hoan, và nhất là chứng nhân của lòng thương xót trong thời đại này.

Quả là Thiên Chúa mong muốn con hân hoan đón nhận muôn phúc lành mà Người đã mạc khải rõ ràng và tuyệt vời cho thánh Mechtilde. Một lần, khi thắp được nỗi sợ đến trước mặt Chúa, sợ bất xứng với ân thánh, thì bà nghe thấy tiếng Cha trên trời phán: ‘Hãy tới với Mẹ của Con Thiên Chúa, xin Mẹ ban Hài Nhi có mọi kho tàng của Ta để lãnh nhận ơn cứu độ’.

Thánh nhân thấy Chúa Hài Nhi được cuốn khăn nằm trong máng cỏ cùng tiếng nói:

‘Ngày đây, khi Ta vào thế giới, Mẹ đã bọc tấm tã bao quanh để Ta không xê dịch được bằng tay chân. Đó cũng là cách Cha Trên Trời muốn: Hãy tới gần, hãy ôm lấy những kho tàng từ Trời mà Chúa Con ngay thuở mới sinh đem đến, đang có tay chân bị bó chặt, đâu bảo vệ được gì !

‘Lại nữa, trong giờ chết, Ta bỏ lại thế gian. Những kẻ bách hại dùng đinh sắt đóng chân tay Ta vào thập giá. Cha Ta dường như cũng nói: Hãy tới gần gom lấy hết những kho tàng ân sủng của Chúa Con trao ban nhờ sự sống, thương khó và sự chết của Người. Tất cả những ai bị đóng đinh chân tay vào thập giá đâu thể ngăn nổi người khác tước mất tài sản của mình !

‘Chính trong Thánh Thể, Ta gói trọn những ân huệ của cuộc sống tại thế, thương khó và sự chết. Đó là tất cả tài sản trên trời, dưới thế của Ta. Bởi thế, nhân loại có thể tin tưởng chạy đến lấy đi mọi sự của Ta. Ta ước muốn mọi người biết sử dụng kho tàng này cho phần rỗi của mình.’

Ước chi con người có thể hiểu được ngôn từ này của trời cao, Mẹ nhi !

Con xin hiệp ý với Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II trong Huấn dụ Tông đồ Giáo dân Christifidelis, ngày 30 tháng 12, 1988 kêu xin Mẹ:

“Ôi! Lạy Đức Trinh Nữ đầy can đảm, xin cho sức mạnh thiêng liêng và niềm tin thác của Mẹ nơi Thiên Chúa truyền cảm hứng cho chúng con, hầu chúng con biết cách khắc phục tất cả những trở ngại gặp phải trong việc thực hiện sứ mạng của chúng con! Xin dạy chúng con cách xử lý những công việc trần thế, với một ý thức thực sự về trách nhiệm Kitô hữu, và với một niềm hy vọng vui tươi về Nước Thiên Chúa đang đến và về một ‘trời mới đất mới’.

“Ôi lạy Mẹ Đồng Trinh, xin hướng dẫn và nâng đỡ chúng con, hầu chúng con có thể luôn luôn sống như những con cái đích thực trong Giáo Hội của Con Mẹ. Xin tạo khả năng cho chúng con thiết lập nền văn minh tình yêu và chân lý trên trái đất, như Thiên Chúa muốn, vì vinh quang của Người. Amen”

“Hoa Thương Xốt” trên rừng Bù Đăng

Tháng năm, tháng của ngàn hoa bừng sắc dâng lên Đức Maria, Mẹ của Lòng Xốt Thương, thiện nguyện Tín Thác chọn cách dâng hoa của riêng mình dâng lên Mẹ, đó là đến với rừng núi đại ngàn, chăm sóc những bông hoa rừng hoang sơ là đồng bào các dân tộc thiểu số anh em.



Người ta vẫn nói “sức khỏe là vàng”, thế nhưng trong thực tế biết bao nhiêu “thỏi vàng” bị bỏ phí, bỏ bê, không được chăm sóc, chỉ vì những “thỏi vàng” ấy không có tiền, không có quyền, không có thế! Chỉ những “thỏi vàng” có tiền thì mới được nâng niu chăm sóc đến... tận răng!

Để chuẩn bị mừng Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xốt, nhóm thiện nguyện Tín Thác đã đến thăm nom chia sẻ tặng quà cho những bệnh nhân nghèo ở Khoa Phòng bệnh viện Chợ Rẫy, khoa nhi bệnh viện Ung Bướu, bệnh viện lao

Phạm Ngọc Thạch, khoa lâm nhiễm bệnh viện Nhiệt Đới, bệnh nhân bị tai nạn nghề nghiệp bệnh viện Phục Hồi Chức Năng quận 8... Có đến thăm tận nơi, thấy tận mắt mới thấy cảnh cơ khổ của những người bệnh và những người nuôi bệnh, nhất là những người bệnh nặng ở các tỉnh không chữa được nữa chuyển lên thành phố. Người bệnh mà phải nằm 2, 3 người một giường. Trong phòng không còn chỗ, đem giường bệnh kê cả ngoài hành lang, lối đi. Còn người nuôi bệnh thì vật vã nằm la liệt bất cứ chỗ trống nào, gầm cầu thang, lối đi, xó xỉnh nào nhét được thì nhét. Bệnh viện nào cũng quá tải cho người...nghèo! Nếu có tiền thì một mình một phòng rộng rãi đầy đủ tiện nghi, được bác sĩ y tá chăm sóc chu đáo cẩn thận hết sức, với cái tên là “dịch vụ”!

Nghĩ cũng lạ! Bệnh viện nào cũng quá tải, cần phải xây thêm, mở rộng thì nói là không có đất, không có kinh phí, thủ tục rườm rà trì trệ, còn nhiều khó khăn, thế nhưng



làm sân golf, khu vui chơi, tụ điểm ca nhạc, nhà hàng, khách sạn... thì đất đai dư thừa, rộng rãi, thủ tục dễ dàng, có đủ mọi tiện nghi. Sao vậy nhỉ? Vẫn cứ nói “Sức khỏe là vàng” cơ mà? Phải chăm sóc “cục vàng” đó trước chứ? Phải ưu tiên dành đất đai mặt bằng, kinh phí cho bệnh viện, trạm xá hơn là cho nhà

hàng khách sạn chứ? và nhất là người nghèo phải được ưu ái chăm lo sức khỏe trước hết chứ?

Dem “thắc mắc biết hỏi ai” đến với lòng Chúa thương xót để tìm câu trả lời, thì được Chúa cho biết “Con hãy làm tất cả những gì trong sức của con... nếu ai không thực hành lòng thương xót dưới một hình thức nào cả, họ sẽ không được hưởng nhờ lòng thương xót của Ta trong ngày thẩm xét...” (Nhật Ký Faustina, 1317)

Thế là thay vì ngồi đó mà bàn luận, đặt vấn đề, nói xuông, lý thuyết dài dòng... thiện nguyện Tín Thác lên đường đến với các bệnh nhân nội thành để có chút quà dâng Chúa trong ngày Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót. Và bây giờ qua tháng năm, tháng Hoa Đức Mẹ, cũng phải dâng lên Mẹ những bông hoa nhân ái là đến thăm viếng các bệnh nhân nghèo khổ ở vùng sâu vùng xa, không có điều kiện về thành phố khám bệnh.

Những con người ở vùng sâu vùng xa cả đời chẳng có dịp tiếp xúc với nền văn minh, sự đơn sơ hoang dã của họ thật dễ thương, xong xét về mặt cuộc sống thì họ chịu rất nhiều thiệt thòi. Những “bông hoa rừng” hoang dã ấy rất cần được chăm sóc, những “túi vàng” sức khỏe ấy cần được giữ gìn. Đã có một chuyên công tác của nhóm thiện nguyện Tín Thác đi khám chữa bệnh phát thuốc miễn phí cho bà con nghèo ở Bù Đăng, tỉnh Bình Phước, như là “hoa rừng thương xót” của đoàn con nghèo khổ dâng lên Mẹ.

Hãy để sẻ chia của chính người trong cuộc như một lời thăm thì dâng lên Mẹ trong tháng Hoa này.

Trích nhật ký công tác của một bác sĩ thiện nguyện:

“Minh là bác sĩ, nhưng cũng là một tín đồ Công Giáo. Vẫn ước ao ngoài công việc ở cơ quan, có thể đóng góp chút công sức vào công cuộc đem lòng thương xót của

Chúa đến cho những người nghèo khổ bằng những hành động cụ thể, như ao ước của Mẹ. Cứ âm thầm giấu ước mơ riêng, cho đến khi gặp được người mà họ gọi ông là linh mục lãng tử. Ông lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm tìm đến những con chiên ốm o gầy còm nghèo khó bệnh tật. Ông rủ rê mình đi với nhóm vài chuyến cho biết. Kể từ đó mình thỏa phần nào tâm nguyện, thỉnh thoảng sắp sếp đi công tác xã hội với nhóm thiện nguyện, một nhóm nho nhỏ mà dễ thương lạ!

Lòng rộn vui khi nhận được tin nhắn: “Tháng năm, làm chút gì đó thiết thực dâng Mẹ đi bác sĩ ơi! Đi xa đấy, chuẩn bị tinh thần nhé!” Đọc tin nhắn đó mà mình cứ nôn nao như trẻ mong nhận được quà.

Đi khám bệnh phát thuốc vào thời điểm này quả là thích hợp. Thời tiết bắt đầu chuyển mùa, nơi thâm sơn cùng cốc sẽ chịu những thử thách rất khắc nghiệt, những bệnh nhiễm trùng bệnh theo mùa như sốt rét, sốt xuất huyết, tiêu chảy có nguy cơ tăng cao... cho nên chuyển đi công tác bác ái tháng hoa này, việc chăm sóc sức khỏe cho đồng bào được đặc biệt chú trọng.

Bên bếp lửa, bà cụ Thi B’Rôi, dân tộc Stiêng, dặn cháu gái:

“Con ở nhà canh liếp thóc cho nội, được nắng trút vô khắp đây kỹ vô nhé! Nội với con gái mẹ bây sáng mai đi gặp bác sĩ thành phố rồi. Họa mà Đức Mẹ thương cầu bầu Chúa chữa cho con gái mẹ bây hết đau cái cổ tay, và nội dễ thở chút cháu ơi! Chứ thế này, sáng sớm ngồi bên bếp lửa ôm cái ngực mà ho khan, nội mệt quá!”

Trích ghi chép của thiện nguyện viên - bác sĩ đi cùng đoàn thiện nguyện :



“Hôm nay ở
Bù Đăng, nhóm y
bác sĩ 7 người
chúng tôi đã khám
bệnh và phát thuốc
cho 320 bệnh nhân.
Điều xúc động nhất
trong chuyến công
tác bác ái này là
chúng tôi đã thực
sự chạm tới tận đáy
cùng của cái nghèo,
trăm phần trăm là
đồng bào dân tộc.
Đa phần trẻ con suy
dinh dưỡng. Ngay
người lớn cũng còm

hòm. Có lẽ họ ăn uống quá thiếu chất, thiếu cả vệ sinh nữa...

“Đi với các đoàn khác, số thuốc có giới hạn nên chúng tôi bị hạn chế về chuyên môn rất nhiều. Liều lượng thuốc không đủ thì làm sao khỏi bệnh được. Lần này nhóm Tín Thác cung cấp thuốc men dư giả, chúng tôi cho toa thuốc đúng liều lượng, cho nên chắc chắn kết quả sẽ cao hơn, và chúng tôi cũng thấy thoải mái khi khám bệnh phát thuốc, đỡ áy náy hơn. Phần thuốc còn lại sẽ gởi vào tủ thuốc của giáo xứ để giúp cho bà con khi ốm đau.

“Nơi đây có bệnh mà được đi khám và cho thuốc miễn phí là quý lắm rồi. Có người cả đời có biết bác sĩ là ai! Những khái niệm như y tế dự phòng, phòng chống dịch đường như xa vời quá. Chúng tôi thích những việc làm thiết thực. Có lần vợ chồng tôi đi theo một đoàn công tác nhà đạo

có danh nghĩa bằng tên tổ chức hẳn hoi (không tiện nói tên). Tổ chức khám bệnh cho có 60 người mà mất cả 4 tiếng, vì bắt họ phải ngồi nghe thuyết trình về vấn đề vệ sinh thực phẩm, y tế dự phòng, những vấn đề y khoa, ăn uống, môi trường, kiêng cử thức ăn... Những vấn đề chuyên môn đó họ đâu có hiểu. mà đâu có hiểu thì cũng chẳng có thể áp dụng được. Ăn còn chưa no, mặc còn chưa ấm, nước sạch không đủ dùng, lấy gì mà dự phòng với đề phòng, có gì để chọn lựa thực phẩm ngon bổ sạch. Có miếng ăn là may lắm rồi! Họ chỉ cần đến để được khám bệnh phát thuốc, rồi mau về để lao vào công việc đồng áng, giờ đâu mà ngồi nghe thuyết trình viển vông! Từ đó chúng tôi không tham gia vào những nhóm công tác bác ái nặng lý thuyết, trọng hình thức như vậy nữa.”

Một nữ y tá lau mồ hôi rịn trên trán, chia sẻ:

“Mình không phải là người Công Giáo nhưng được bác sĩ mời đi công tác chuyến này. Ban đầu cũng hơi ngỡ vì sợ phải vào nhà thờ đọc kinh mà mình không có đạo. Nhưng khi vừa đến nơi, thấy bà con đang đợi, cả đoàn lao xuống, kẻ mang thuốc, người kê bàn, người phát số đọc tên. Phải công nhận nhóm Tín Thác làm việc rất nhịp nhàng và chuyên nghiệp, những thao tác rành rọt chính xác, đỡ mất thì giờ mà hiệu quả, lại có tình hòa đồng vui vẻ, không phân biệt tôn giáo, làm mình thấy có cảm tình với cái đạo này! Mà những bệnh nhân ở đây cũng nhiều người đâu có đạo!

“Thương thật, khi khám bệnh cho một đứa trẻ dân tộc Mạ, chừng sáu tuổi thôi. Hỏi ngày sinh, mẹ nó bảo không biết tờ lịch là gì, chỉ biết sinh con theo mùa con trăng sáng. Đứa bé bị dị tật sinh dục. Giải thích cho mẹ nó từ ngữ khoa học thì chị ấy chẳng hiểu đâu. Ông linh mục lẳng tử biết chuyện liền giúp chị đưa cháu về Bệnh viện Nhi Đồng

ở thành phố để khám về chuyên môn, có thể phải phẫu thuật.

“May quá, trong khi khám bệnh, chúng mình phát hiện ra hai bà cụ người Stiêng có vấn đề rất nặng về hô hấp. Nếu không phát hiện kịp và cho dùng đỡ cơ số thuốc trong 10 ngày, thì không biết sau vài cơn mưa, nhiễm lạnh, hai cụ sẽ ra sao! Ở chôn sơn lâm cùng cốc này biết đem đi đâu mà cấp cứu? Có nhiều người thiệt mạng chỉ vì không cấp cứu kịp thời! Biết làm sao đây? Xót xa! Giá trong đạo có nhiều đoàn công tác như nhóm Tín Thác này thì hay biết bao!”

Bà cụ Thị B’Rôi ngồi xuống một góc điều thở hổn hển:

“Ồ! Cái liều thuốc bác sĩ cho đến là hay. Mà bác sĩ cũng tài, nó lấy cái cục tròn tròn nghe qua cái dây thổi, mà biết rõ trong cái ngực mình có cái bệnh nó phá. Nghe mình khó thở, nó cho uống có một liều thổi, mà thấy nhẹ cái ngực rồi. Uống hết bịch thuốc này, là mình sẽ khỏe luôn. Sẽ trông cửa nhà cho cháu con lên rẫy mần an tâm, nhà thêm vài khạp lúa là không lo đói cái bụng.

“Mà hồi nãy vừa khám bệnh, vừa nghe cái thiện nguyện viên thành phố trò chuyện đến là vui. Các cô cậu áo đỏ bảo mình là hoa rừng đẹp nhất dâng Đức Mẹ rồi. Sao lạ vậy ta? Lão này hơn chín mươi tuổi rồi, cả đời chẳng ra khỏi các sóc Bầu Cá Rô, giờ chỉ đợi ngày Chúa cất đi, sao có thể là hoa đẹp dâng Đức Mẹ được?”

Chuyến đi công tác xã hội của thiện nguyện Tín Thác ở Bù Đăng trong tháng hoa dâng Mẹ có những nét rất dễ thương, như anh bác sĩ đi cùng, như tâm sự của bà cụ già người Stiêng lần đầu tiên được đi khám bệnh.

Cũng xin chia sẻ đôi chút về bác sĩ đi cùng đoàn. Khi xe sắp khởi hành anh bỗng đề nghị nán lại để anh đi mua ít

bánh và kẹo sữa. Không ai hiểu anh mua làm gì. Đến khi đoàn phát thuốc khám bệnh cho đồng bào, anh dặn thiện nguyện viên gặp trường hợp nào có phụ nữ địu trẻ con với lủ khủ bé em níu chân thì cứ phát cho các em phần bánh và kẹo sữa, khi trẻ con có đủ thì thêm phần cho phụ nữ.

Lúc nghỉ giải lao, nghe anh chia sẻ, mới thấy được cái tâm của người lương y có Lòng Chúa Thương Xót thật là sâu sắc và cũng thật là âm cúng:

“Minh biết đồng bào dân tộc đơn sơ hồn nhiên như hoa đồng cỏ dại. Lễ sáng thì họ sẽ nhịn ăn từ khuya hôm trước. Xong lễ, đợi khám bệnh, lãnh quà xong cũng mấy tiếng đồng hồ, hẳn các trẻ và đồng bào sẽ đói bụng, cho nên cần có chút gì cho họ lót dạ”.

Người bác sĩ cũng cho hay anh rất tâm đắc đoạn kinh thánh Chúa Giêsu hóa bánh ra nhiều giúp năm ngàn người đàn ông, không kể phụ nữ trẻ em ăn no và còn dư ra mấy thúng... Đoạn kinh thánh đó cho anh bài học về tính thiết thực trong công tác cộng đồng, tình yêu thương cần phải được tỏ lộ bằng những hành động cụ thể, tưởng nhỏ mà không nhỏ.

Nhóm thiện nguyện Tín Thác cùng với các y bác sĩ đã lặn lội đến tận vùng sâu vùng xa hái những đóa “Hoa Rừng Thương Xót” đẹp nhất dâng lên Mẹ trong tháng Hoa rộn ràng. Đó chẳng phải thứ hoa trần gian trong những lễ hội, trong những buổi dâng hoa, múa hoa, với đủ thứ phụ tùng như quạt, lụa, vải, nến, nón, đèn, nhang nghi ngút... nhanh nở chóng tàn, một chút mùi hương làm say lòng người trần trong chốc lát rồi vụt tan đi mất, không để lại chút dư âm.

TẬP SAN NHỜ MẸ ĐẾN VỚI CHÚA – THÁNG 05/2015
HOA XỐT THƯƠNG



“Hoa Rừng Thương Xốt” là chính tâm lòng xót thương của họ - những con người tương chỉ biết sống ở nơi cao trọng sạch sẽ - đã dám dẫn thân đến



những vùng đất nơi hoang sơ còn ngự trị. Những viên thuốc, những lời dặn dò đến bệnh nhân là người dân tộc thiểu số nơi đây đã hóa thân thành những bông “Hoa Rừng Thương Xốt” mà hương sắc của nó đã vượt lên trên cả giá trị vật chất nhỏ nhoi tính bằng hiện kim. Những bông “Hoa Rừng Thương Xốt” đẹp nhất dâng lên Mẹ Maria đã tỏa sáng chính trong tâm lòng và hành động của những y bác sĩ đi cùng đoàn thiện nguyện hôm nay.

*Thiện Nguyễn Tín Thác
Bù Đăng
Tháng 5-2015*

Chứng Nhân Tháng Hoa

**HỒNG ÂN NHỜ MẸ
ĐẾN VỚI CHÚA**

• **Australia**

Con tên là Lê Thị Kim Oanh, đang ở bên Úc.

Khi con bệnh đã viết thư nhờ cha và cộng đoàn cầu nguyện. Hôm nay con khỏe nên viết đôi lời đến với cha. Con mới biết đến cha hồi tháng 3. Sau khi trải qua cuộc phẫu thuật, về nhà dưỡng sức thì con mới mở băng đĩa “CD 20 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót” của cha, do một người bạn tặng cho con, vì biết con có đạo.

Thời gian dưỡng bệnh, nghe những bài giảng về lòng Chúa Thương Xót, con thấm đậm hồng ân Thiên Chúa nhiều hơn. Những bài giảng của cha làm con suy nghĩ rất nhiều. Suốt mấy chục năm qua, bao nhiêu buồn phiền, oán hận từ người thân, bà con họ hàng, bạn bè... con cứ mang trong lòng, giờ thì con đã chôn chửng trong cuộc tử nạn của Chúa Giêsu, cho nên con đã nhẹ lòng rất nhiều. Tạ ơn Chúa đã cất gánh nặng giận hờn thù oán suốt mấy chục năm qua ra khỏi lòng con.

Con sống bên Úc này cô đơn lắm, không có người thân. Gia đình chỉ có 4 người, hai vợ chồng và hai đứa con. Con nay đã lớn tuổi lại hay đau yếu, 2 đứa con còn nhỏ. Cháu gái tên là Maria Võ Lê, 17 tuổi, năm nay cháu thi tốt nghiệp lớp 12. Cháu trai tên là Giuse Võ Lê Kevin, 15 tuổi. Các con của con giữ đạo cũng tốt nên cũng cũng đỡ lo, con chỉ lo lắng cho người anh và đứa em trai con ở Việt Nam, họ khô khan



lắm. Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho gia đình con. Nguyện xin hồng ân Thiên Chúa đổ tràn đầy trên cha và cộng đoàn.

*Lê Thị Kim Oanh - Australia
Oanh Le thikimoanhle@hotmail.com*

• Canada

Con là Têrêsa Nguyễn Ngọc Dung Nhi, đang làm việc ở Canada. Con được nghe nhiều bài giảng của cha trên web muoichodoi.info về Lòng Thương Xót của Chúa. Tất cả những bài giảng của cha thật là ý nghĩa và hấp dẫn tuyệt vời đối với con. Con ghiền nghe cha giảng lắm rồi.

Con bắt đầu nghe những bài giảng của cha từ hồi cuối năm ngoái. Lúc đó con vẫn còn đang đi học, còn chị của con thì đã tốt nghiệp nhưng lúc đó vẫn chưa kiếm được việc làm. Hai chị em sống hơi vất vả, lo sợ sẽ đến ngày không có tiền xài, thế rồi con được nghe những bài giảng của cha và rồi con trông cậy và tín thác vào Chúa. Tối nào con cũng nghe và cầu nguyện cùng Chúa.

Hiện tại, con và chị con đã kiếm được việc làm. Hai chị em cùng làm trong một công ty, tuy là công việc nhỏ thôi, cộng với việc hai chị em không có kinh nghiệm làm việc trong văn phòng nên đồng lương không cao bằng những người ở đây, nhưng công việc cũng giúp cho hai chị em kiếm thêm thu nhập để trang trải cuộc sống. Tuy nhiên nhờ làm công việc văn phòng nên hai chị em học được thêm nhiều điều, và có thêm kinh nghiệm làm việc.

Con được biết cha hay làm việc bác ái, con cảm động vô cùng. Qua những bài giảng, con thấy mình còn hạnh phúc hơn nhiều người lắm. Chính vì vậy, con muốn làm việc bác ái,

giúp những người nghèo, những người có hoàn cảnh khó khăn ở bên Việt Nam.

Tạ ơn Chúa, qua những bài giảng lòng thương xót, con đã biết yêu thương tha nhân nhiều hơn, biết rung động với những hoàn cảnh khó khăn của người khác, biết yêu thương và giúp đỡ những người xung quanh, biết thấy những gì mình đang có là đủ và hạnh phúc.

Nhờ những bài giảng lòng thương xót, mà ba mẹ con sống vui vẻ, hạnh phúc, trông cậy và tín thác vào Chúa.

*Têrêsa Nguyễn Ngọc Dung Nhi
susannguyen1122@gmail.com*

• Suisse

Con là Thúy ở Thụy Sĩ (Suisse). Hôm nay Lễ Chúa phục sinh là đúng một năm Chúa đã cứu chồng con sống lại về tâm linh, biết nhìn nhận tội lỗi của mình, ăn năn sám hối trước tấm ảnh Lòng Chúa Thương Xót.

Cũng vào mùa Phục Sinh năm nay, con có một cô em dâu là người luôn thờ Phật và tin bói toán mà hôm nay đã cùng với con quỳ trước ảnh LTXC lần hạt và đã rơi nước mắt. Cô ấy về nhà bỏ tất cả ảnh tượng Phật rồi treo hình Chúa Thương Xót lên. Bây giờ cô ấy đang đọc sách và tìm hiểu về Chúa Thương Xót bằng tiếng Đức vì cô không hiểu tiếng Việt nhiều.

Khi đọc câu Chúa nói Chúa lấy Máu chuộc tội cho loài người, cô đã cảm nhận tội lỗi của chính bản thân mình, cô không muốn sống trong tội nữa, chỉ muốn chỉ thờ phượng một Chúa mà thôi. Con mừng rơi nước mắt!

Có phải là phép lạ không ? Con sung sướng quá! Con nghĩ cha còn vui hơn nữa vì chính cha là người dẫn chúng con trở về với Chúa và Mẹ.

Xin Chúa Lòng Thương Xót và Mẹ Maria luôn chúc lành và gìn giữ cha mỗi ngày bình an. Mọi sự vui buồn mọi ngày đều dâng cho Chúa.

*Thúy
Tran Pham Le Thuy <lethuy@bluewin.ch>*

• Japan

Con là Antôn Nguyễn Minh Chiến, thuộc cộng đoàn Công Giáo Sendai, Nhật Bản, là đưa con hoang đàng, đã sa vào cờ bạc, rượu chè và đề đóm, làm cho cha mẹ và vợ con rất đau buồn và gây ra một khoản nợ gần một tỉ đồng.

Vợ đã khuyên con đi Nhật Bản để xa lánh bạn bè xấu và để có cơ hội trả nợ. Vợ con đã cầu nguyện cho con rất nhiều. Trong thời gian học và chờ đợi để đi Nhật con vẫn đánh bài và số đề rất dữ.

Tháng 11/2013, Chúa đã cho con sang được Nhật, nhưng chứng nào vẫn tật nấy, con không sao bỏ cờ bạc được.

Đến ngày 27/7/2014 con đi lễ tiếng Việt, và là lần thứ hai con đi lễ sau khi đặt chân đến nước Nhật.

Chúa đã chữa lành cho con! Hôm đó con được sơ Hoa đưa cho con tờ kinh lòng thương xót nho nhỏ gấp làm năm. Đó là Chuỗi Kinh Lòng Thương Xót, và trên tờ kinh gấp năm, sơ có ghi tên trang web: muoichodoi.info

Khi về nhà, con mở thử coi trang web muoichodoi.info có gì hấp dẫn không, và con đã được Chúa biến đổi từ đó. Con đã khóc mỗi lần nghe cha giảng, và nghe các nhân chứng kể lại những việc Chúa làm.

Chúa đã thánh hoá con. Thật lạ lùng, con đã từ bỏ được bài bạc và rượu chè rồi!

Xin tiếp tục cầu nguyện cho con, vì khi con quay về với Chúa rồi thì ma quỷ nó phá con dữ quá!

Xin cầu cho con ơn khôn ngoan, lòng tín thác, sự tự bỏ và lòng nhiệt tâm cho công việc nhà Chúa. Và xin cho vợ con con được khoẻ mạnh, bình an, và biết tín thác vào lòng Chúa thương xót.

Xin cũng cầu nguyện cho cộng đoàn chúng con ở bên Nhật. Khi cầm trên tay tờ kinh gấp năm đó, con đã được Thần Khí Chúa biến đổi liền. Chúa Thánh Linh đã thúc giục con trong buổi họp sau thánh lễ tiếng Việt đã nêu ý kiến thành lập nhóm lòng thương xót để quy tụ các bạn lại với nhau.

Ở bên này mọi người chỉ sống vì công việc và tiền bạc, họ không đi lễ mà có đi thì lâu lâu mới đi một lần. Ngày 28/9/2014, Chúa đã nhận lời cầu nguyện của con, đã cho chúng con quy tụ bên nhau và lập lên nhóm Tin Mừng, ban đầu được 20 thành viên. Chúng con đã sinh hoạt chung, sau mỗi Thánh lễ Chúa Nhật đã cùng nhau lên nhà nguyện để lần chuỗi thương xót. Đôi khi chỉ có được 3-4 người, chúng con vẫn cầu nguyện.

Từ cuối tháng này sơ Hoa phải chuyển đi Osaka rồi, mọi việc trong cộng đoàn sơ giao lại cho con, mà làm sao con làm nổi, vì lúc này con rất nhiều việc phải lo, nhất là lo số nợ và tiền lãi hàng tháng. Nhìn vợ con vì lo lắng mà gầy héo đi, con đau lắm! Con trách mình đã không làm tròn bổn phận một người chồng và người cha, và không xứng đáng để được gọi là chồng và cha trong gia đình. Đôi lúc con nghĩ hay mình chết đi ở bên này thì vợ và con con sẽ có tiền bảo hiểm và có tiền trang trải cuộc sống, đã nhiều lần con nghĩ như thế rồi!

Con muốn cầu nguyện, nhưng không sao cầu nguyện được, giờ con mới cảm nhận được việc cầu nguyện không dễ chút nào.

Rồi giờ lại đến việc của cộng đoàn nữa, đôi lúc con như ngã quy và muốn từ bỏ hết. Mỗi tối đi làm về con phải mở web muoichodoi.info nghe để át tiếng xót đĩa đánh bài ở

phòng bên cạnh, vì nó làm con khó chịu lắm! Con đã phải cố gắng rất nhiều.

Con nghe bài giảng lòng thương xót Chúa trên trang web muoichodoi.info mỗi ngày. Từ ngày 27/7/2014, bắt đầu biết đến Lòng Chúa Thương Xót đến bây giờ con chưa bỏ ngày nào không vào trang web để nghe giảng. Vì điều kiện thời gian hạn hẹp, con đi làm từ 5 giờ sáng cho đến 8 giờ tối mới về, nên con chỉ nghe được vào thời gian nghỉ trưa và buổi tối thôi.

Xin cầu nguyện cho con thêm kiên nhẫn và tâm hồn tĩnh lặng để lắng nghe lời Chúa. Xin cầu nguyện để con dũng cảm bước tiếp và đừng từ bỏ, cho con hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Chúa và cộng đoàn đã giao phó.

Xin Chúa và Maria luôn đồng hành cùng cha và ban cho cha ơn nhiệt thành vì sứ vụ rao giảng lòng thương xót Chúa đến cho tất cả mọi người.

Người con hoang đàng được Chúa thương.

Antôn Nguyễn Minh Chiến

<minhchientb1985@gmail.com>

• United State of America

Con tên Nguyễn Lan Phương, 51 tuổi. Con lập gia đình đã nhiều năm, có một con gái năm nay 20 tuổi. chồng con là người Ý. Chúng con cư ngụ ở quận Cam, miền nam tiểu bang California Hoa Kỳ. Chúng con làm marketing cho các công ty chuyên về ngành computer. Hiện nay con ở nhà, chỉ có chồng con đi làm.

Bạn của con là Thư ở Cali đã gửi điện thư xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con trong cuộc giải phẫu. Hôm nay con khỏe hơn và xin ghi lại những hồng ân Chúa ban cho con trong những ngày tháng qua. Con tin những ân huệ này có

được là do lời cầu nguyện của rất nhiều người, nhiều hội đoàn, và giờ cầu nguyện xin chữa lành với chuỗi Lòng Thương Xót của cha và cộng đoàn. Con học được rất nhiều điều hay lạ bổ ích trên web muoichodoi.info về Thánh Thể và lòng thương xót của Chúa.

Khoảng hơn 2 năm trước, con bắt đầu nhận thấy mình có bướu ở trong bụng, khi sờ vào thấy không lớn nên con cũng không lo lắng lắm vì nghĩ chắc tự nó sẽ tiêu đi, hơn nữa con cũng không có bảo hiểm sức khỏe nên không muốn đi khám với bác sĩ.

Đến cuối năm 2013, thấy bướu đã khá lớn, khi sờ vào con thấy cứng và to nên hơi sợ. Con bắt đầu cầu xin Chúa cho bướu tiêu đi và không bị giải phẫu, nhưng cầu nguyện không sốt sắng lắm. Khi đi dự khóa linh thao, cha linh hướng khuyên con nên cầu nguyện nhiều và thật lòng để biết được thánh ý của Chúa. Cha cho con 1 thí dụ "khi mình bị bệnh gì đó, mình cầu nguyện xin Chúa chữa lành, và mình cũng cần có trách nhiệm, đi gặp bác sĩ xem chữa trị cách nào, nếu bác sĩ nói cần phải giải phẫu thì hỏi Chúa xem có cách nào khác không, khi cầu nguyện rồi mà không có cách nào khác thì bằng lòng đi mổ, xin vâng lời dù sợ lắm và xin mọi người cầu nguyện cho mình". Khi nghe lời này, con ngạc nhiên và nhận ra sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần. Từ đó con cầu nguyện nhiều hơn cho sức khỏe và xin ơn chỉ bảo vì con cũng chưa có bảo hiểm sức khỏe và tài chánh cũng không rộng rãi lắm. Con cũng sợ bị ung thư.

Qua năm 2014, con vẫn âm thầm cầu nguyện và xin phó thác mọi sự trong tay Chúa.

Năm 2014 chính phủ Hoa Kỳ có luật về bảo hiểm sức khỏe: mọi người đều phải ghi danh vào chương trình bảo hiểm, nếu không sẽ bị đóng phạt, thế là con phải ghi danh và

với hoàn cảnh tài chánh, gia đình con được sự trợ giúp của chính phủ để có bảo hiểm sức khỏe.

Những tháng kế tiếp, con đã được khám nghiệm với bác sĩ gia đình. Ông ta giới thiệu con đến gặp bác sĩ chuyên môn về khoa chữa trị ung thư bướu cho đàn bà, thử máu hai lần, siêu âm và chụp MRI. Trong thời gian này, con sợ sẽ bị ung thư và bắt đầu cầu nguyện thật nhiều. Kết quả cho thấy con có bướu khối lớn 17cm, có thể trong tử cung hay buồng trứng. Bác sĩ nói với con vì bướu quá lớn nên phải cắt đường dài, ông ta sẽ cố gắng nếu được thì sẽ cắt ngang phần dưới bụng, khi lành sẽ bớt đau hơn và về thẩm mỹ cũng tốt hơn là cắt dọc phần trên bụng.

Chúa nhân lành đã cho con 1 cuộc giải phẫu tốt, tất cả các bác sĩ và y tá tận tụy, đường cắt tuy dài nhưng ở bụng dưới, giảo nghiệm bướu chứng nhận là bướu lành. Tất cả đều tốt đẹp.

Thiên Chúa đã sắp đặt mọi việc cho con thật hoàn hảo. Tự sức mình con không chọn được bảo hiểm tốt, không chọn được bác sĩ tốt, và cũng chẳng có thể bình phục mau chóng. Không những thế, Chúa còn ủi an con qua tình thương yêu của gia đình, bạn bè, bằng những chăm sóc và những lời cầu nguyện.

Con xin cảm ơn cha cho con cơ hội được lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa mỗi ngày với cộng đoàn.

Nguyện xin Thiên Chúa ban phúc lành cho cha, dẫn dắt cha trong việc quảng bá Lòng Thương Xót Chúa.

Jacqueline Nguyen
<jacquelinep.nguyen@gmail.com>

Góc Đồi Sống Dâng Hiến
Chúa Nhật Chúa Chiên Lành

“3 LÊN - 1 XUỐNG”



Tín Thác

dữ lên, án tù lên, nhưng đạo đức xuống, xuống thậm tệ, xuống chạm đáy!

Cái gì lên cao quá cũng không tốt, và cái gì xuống quá cũng không hay. Phải cân bằng lại thì mới tốt cho sức khỏe. Còn đời sống tâm linh thì thế nào? Trong năm Đồi Sống Dâng Hiến phải chịu khó rà soát lại coi có căn bệnh thiêng liêng nào không. Chắc ăn nhất là chạy đến “bác sĩ giáo hoàng” Phanxicô ở Roma để nhờ bắt mạch hốt thuốc. Kết quả lần này cho thấy những người sống đời dâng hiến thường mắc vào căn bệnh số 7 và số 15 trong số 15 bệnh nan y được ĐTC liệt kê trong buổi tiếp kiến ngày 22/12/2014 dành cho những người lãnh đạo các cơ quan trung ương

Sau những ngày Đại Lễ Phục Sinh, Lễ Lòng Chúa Thương Xót, ai cũng thấy mệt mỏi, có người kiệt sức phải đi nghỉ, đi khám bệnh. Kết quả khám sức khỏe cho biết “3 lên, 1 xuống”: máu lên, mỡ lên, đường lên, nhưng lượng oxy trong máu xuống. Căn bệnh này càng nặng thêm khi bị tác động của môi trường chung quanh, về vật chất cũng “3 lên, 1 xuống”: gạo lên, điện lên, nước lên, nhưng lương xuống; về tinh thần cũng “3 lên, 1 xuống”: tội ác lên, sự

tại giáo triều Rôma, trong đó 60 Hồng y và 50 Giám mục. Căn bệnh đó mang tên: **“cạnh tranh và háo danh”**; **“tìm kiếm lợi lộc trần tục và phô trương”**. Cũng lại “3 lên, 1 xuống”: danh lên, lợi lên, quyền lên nhưng lòng thương xót xuống! Hám danh, hám lợi, hám quyền, nhưng chẳng có lòng xót thương !

Theo ĐTC, người mắc bệnh “háo danh” chỉ lo đi tìm cái vẻ bề ngoài. Những hình thức màu mè rầm rộ, cờ quạt chiêng trống rước sách âm ỉ, những buổi trình diễn đầy màu sắc, các huy chương, bằng khen, tưởng lục, dấu hiệu vinh vang thế trần... trở thành đối tượng ưu tiên của cuộc sống. Họ làm việc tông đồ bác ái mà luôn muốn được nêu danh, được ghi công, được có bằng ân nhân. Khi làm như thế, họ quên đi lời thánh Phaolô: “Anh em đừng làm gì vì cạnh tranh hoặc háo danh, nhưng mỗi người với tất cả sự khiêm tốn, hãy coi

người khác hơn mình. Mỗi người đừng tìm tư lợi, nhưng hãy tìm lợi ích của người khác nữa” (Pl 2,1-4).

Bệnh “háo danh” thường có di căn là bệnh “cạnh tranh”. Vì thích danh, muốn được nhiều người biết đến, thích chơi trội, xài hàng độc, cho nên không muốn ai hơn mình. Khao khát tìm mọi cách để hơn người, sẽ đi đến chỗ cạnh tranh không lành mạnh, bất chấp mọi thủ đoạn, miễn sao hơn được người khác. Cái gì của mình cũng phải nhất, cũng phải đạt kỷ lục: nhà thờ to nhất, tháp chuông cao nhất, ca đoàn hát hay nhất, giáo dân đông nhất, nhà dòng đẹp nhất, số lượng tu sĩ đông nhất, đài Đức Mẹ cũng phải cao nhất, bàn thờ cũng phải đất nhất, đọc kinh to nhất, rồi mình cũng phải giảng hay nhất! Thậm chí khi chết rồi mà căn bệnh này cũng chưa chết! Phải làm đám tang lớn nhất, nhiều vòng hoa nhất, quan tài đẹp nhất, nhiều hội kèn nhất, các cha đồng tế đông nhất, ngôi

mộ kỳ vĩ nhất, và chôn trong nghĩa trang cũng phải... đẹp nhất! Cái gì không nhất, không hơn người là không chịu được. Toàn là những cái hơn thua thế gian, hết sức trần tục! Danh thì có lên, tiếng thì có nổi, nhưng đời sống nội tâm lại đi xuống không phanh, vì quá chú trọng đến hình thức thì còn giờ đâu mà gọt dũa cái bên trong.

Căn bệnh **“háo danh- cạnh tranh”** sẽ làm cho bệnh nhân trở thành những con người giả dối, giả hiệu, giả tạo, giả hình, giả nhân, giả nghĩa... Chính thánh Phaolô đã định nghĩa họ là “những kẻ thù của Thập Giá Chúa Kitô” vì họ “kiêu hãnh về những điều mà lẽ ra họ phải hổ thẹn và chỉ nghĩ đến những điều thuộc về trần thế này” (Pl 3,19)

Đáng sợ thật, khi lao mình vào những việc mục vụ tông đồ, tốn công, tốn sức, tốn tiền của, nhưng mục đích chỉ để làm vinh danh mình mà ta trở thành “kẻ thù của

Thập Giá Chúa Kitô”. Thật là luống công vô ích. Những điều lẽ ra phải hổ thẹn vì sự huênh hoang phô trương rỗng tuếch, chỉ có số lượng không có chất lượng, thì ta lại hãnh diện vì những thứ đó, vì đầu óc tâm trí của ta chỉ biết nghĩ những gì thuộc về thế gian này mà thôi.

Cứ nhìn những đoàn dâng hoa kính Đức Mẹ trong tháng hoa sẽ thấy. Dâng hoa kính Đức Mẹ là việc đạo đức tốt lành của con thảo đối với Mẹ đã dần dần bị biến thái thành những buổi trình diễn và cạnh tranh. Đoàn hoa nào cũng phải tìm những kiểu mới lạ, không “đụng hàng” với đoàn khác. Người ta thi nhau khoác lên các em dâng hoa những bộ đồ đủ kiểu đủ màu sắc sỡ tốn kém, cho đánh son đánh phấn màu mè còn hơn thi hoa hậu, rồi lượn qua lượn lại như một buổi trình diễn thời trang. Thêm vào đó hoa nến hương, kèn trống, đèn màu chớp sáng làm cho cung thánh trở thành sân khấu biểu diễn. Đoàn hoa

này, xứ đạo này tìm đủ cách tranh hơn tranh thua với đoàn hoa kia xứ đạo kia. “Dâng hoa kính Đức Mẹ”, hay “dâng hoa kính danh mình”?

Cứ nhìn vào những Đại Lễ, Đại Hội, cũng sẽ thấy “căn bệnh” này lây lan khắp nơi. Sau những lễ hội tung bừng tốn kém nặng phần trình diễn, những người tham dự ra về có cảm nhận được gì không? Đời sống thiêng liêng có được thăng tiến không? Có chút thay đổi gì trong suy nghĩ và hành động không? Cuộc sống có biến đổi nên tốt hơn không? “Cây lòng thương xót” có được chăm sóc tưới bón bằng hy sinh nhẫn nhục mồ hôi nước mắt, hay lại biến thành cái “bánh lòng thương xót” để người ta chia năm xẻ bảy?

Còn một thứ bệnh nữa trong căn **bệnh “3 lên, 1 xuống”** cũng nguy hiểm không kém là **“hám lợi, hám quyền”**.

ĐTC cho biết, người ta phát hiện ra bệnh này khi thấy “người tông đồ biến

việc phục vụ của mình thành quyền lực, và biến quyền lực của mình thành hàng hóa để kiếm được những lợi lộc phàm tục, và được nhiều quyền thế hơn. Đó là bệnh của những người tìm cách gia tăng vô độ quyền lực, và để đạt được mục tiêu đó, họ vu khống, mạ lỵ và làm mất thanh danh của người khác, thậm chí trên cả các nhật báo và tạp chí, dĩ nhiên là để biểu dương và chứng tỏ mình có khả năng hơn người khác”.

Căn bệnh này gây hại rất nhiều đến sức khỏe tinh thần, vì nó làm cho con người đi tới độ “mục đích biện minh cho phương tiện”. Họ sử dụng bất kỳ phương thế nào để đạt cho được mục tiêu ấy, thường là nhân danh công lý và sự minh bạch.

ĐTC nhớ đến có một linh mục đã gọi các ký giả đến để kể cho họ những điều bịa đặt chuyện riêng tư của những linh mục khác và của giáo dân. Linh mục ấy chỉ muốn được xuất hiện trên những trang nhất của báo chí,

và như thế cảm thấy mình có quyền năng và chiến thắng, nhưng tạo ra bao nhiêu đau khổ cho những người khác và cho Giáo Hội!

Ôi, căn bệnh “hám lợi, hám quyền” này cũng nguy hiểm chết người chứ chẳng phải chơi, nhất là nơi những người lãnh đạo.

ĐTC nhắc họ nhớ rằng việc chăn nuôi đàn chiên của Chúa Giêsu không phải bằng quyền năng của sức mạnh loài người hay bằng sức mạnh của riêng mình, mà bằng quyền năng của Thần Linh và tấm lòng yêu thương của Chúa Giêsu “Giám mục, linh mục, phó tế cần phải chăm nuôi đàn chiên của Chúa bằng tình yêu thương. Nếu họ không làm bằng tình yêu thương thì thật là vô dụng!”

Những ai được đặt “làm đầu” cộng đồng, phải sử dụng quyền bính của mình để phục vụ, như chính Chúa Giêsu đã làm và dạy: “Các con biết rằng các kẻ cai trị thuộc dân ngoại thì làm chủ

trên họ, và thành phần làm lớn của họ thì hành quyền bính trên họ. Nhưng nơi các con lại không như thế; ai muốn làm lớn trong các con thì phải làm đầy tớ của các con, và ai muốn làm đầu trong các con thì phải làm tôi mọi cho các con; như chính Con Người đã đến không phải để được hầu hạ, mà là để hầu hạ và hiến mạng sống mình làm giá chuộc cho nhiều người” (Mt 20,25-28; Mc 10,42-45). ĐTC nhấn mạnh: “Một Giám Mục không phục vụ cộng đồng thì chẳng ích gì, một linh mục không phục vụ cộng đồng thì chẳng lợi chi, chỉ là làm lạc!”

Chúa Nhật IV Phục Sinh 11-5-2014 là Chúa Nhật Chúa Chiên Lành, ĐTC đã đưa ra lời kêu gọi cầu nguyện cho các chủ chăn, cho các Giám Mục, gồm cả Giám Mục Roma, và cho tất cả các linh mục. Noi gương Chúa Giêsu mỗi chủ chăn “đôi lần phải đi trước để chỉ đường và nâng đỡ niềm hy vọng của dân chúng. Những

lần khác phải ở giữa tất cả với sự gần gũi đơn sơ và lòng thương xót. Và trong vài hoàn cảnh phải bước đi đằng sau dân chúng, để trợ giúp những ai ở lại đằng sau” (Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng, 31) Các chủ chăn, những người đứng đầu trong cộng đoàn có được như thế không? Hay là đi trước để được người ta đón rước long trọng chào mừng; đi giữa để được an toàn bảo bọc, là trung tâm của mọi chú ý; và đi sau để ra lệnh, hò hét, thúc người khác làm còn mình chỉ tay năm ngón.

Lúc 9g30 sáng Chúa Nhật 11-5-2014, tại Đền Thờ Thánh Phêrô, ĐTC Phanxicô đã truyền chức linh mục cho 13 phó tế, trong đó có thầy Phaolô Nguyễn Thiên Tạo thuộc giáo phận Vinh. Giảng trong thánh lễ ĐTC đã nhắc nhở các tân linh mục: “Ở đây cha muốn dừng lại, và xin các con, vì tình yêu Chúa Giêsu Kitô: đừng bao giờ mệt mỏi thương xót! Các con hãy có khả năng tha thứ như Chúa,

là Đấng không đến để lên án, nhưng để tha thứ! Các con hãy thương xót thật nhiều! Cha nói thật với các con, cha đau lòng lắm, khi thấy giáo dân không đến xưng tội vì họ đã từng bị quất bằng gậy, bị la mắng trong tòa giải tội. Thật là xấu. Họ đã cảm thấy cửa nhà thờ đóng sầm trước mặt họ. Cha xin các con, chớ làm như vậy! Thương xót! Thương xót! Mục Tử Nhân Lành vào qua cửa, và cửa cửa lòng xót thương là các vết thương của Chúa: nếu không bước vào chức thừa tác của các con qua các vết thương của Chúa, thì các con sẽ không phải là các mục tử tốt lành”.

Các mục tử ngày nay bước vào chức thừa tác qua cánh “cửa lòng thương xót” hay “cửa hám lợi hám quyền”?

“Ý thức chức thừa tác là một ơn Chúa ban chứ không phải vì mình thông minh, tài giỏi, tốt lành hơn người khác, giúp các Giám Mục, Linh Mục và Phó Tế

biết sống khiêm tốn, cảm thông, thương xót, biết lắng nghe và học hỏi từ người khác, chứ không độc đoán, làm như thể cộng đoàn là của riêng mình và mọi người phải quỳ phục dưới chân mình...”

ĐTC Phanxicô đã nói như trên với hàng chục ngàn tín hữu và du khách hành hương tham dự buổi gặp gỡ chung tại quảng trường thánh Phêrô sáng thứ tư 12-11-2014.

Trong các “thư mục vụ” gửi Timôtê và Titô, Thánh Phaolô khuyên các môn đệ và những ai được thụ phong chức thừa tác mục tử, phải luôn ý thức rằng mình không phải là giám mục, linh mục hay phó tế bởi vì mình thông minh hơn, tài giỏi hơn, hay tốt hơn các người khác, nhưng chỉ vì đó là một ơn, một ơn của tình yêu Thiên Chúa đã rộng ban, trong quyền năng Thần Khí của Người, cho thiện ích của dân Người (X. 1 Tm 4,14; 2 Tm 1,6).

ĐTC nói: “Ý thức rằng tất cả là quà tặng, tất cả là ơn thánh, sẽ giúp một mục tử không rơi vào chước cám dỗ đặt mình làm trung tâm sự chú ý và chỉ tin tưởng nơi chính mình. Chúng là các khuynh hướng hoang tưởng, kiêu kỳ, tự mãn, ngạo mạn.

Thật khốn cho một giám mục, một linh mục, hay một phó tế nghĩ rằng mình biết hết mọi sự, luôn luôn có câu trả lời đúng cho mọi chuyện, và không cần tới ai hết! Trái lại, ý thức mình là người đầu tiên là đối tượng lòng thương xót và cảm thương của Thiên Chúa phải dẫn đưa một vị thừa tác tới chỗ luôn luôn khiêm tốn và cảm thông khi đối xử với người khác”.

Bây giờ thì ta tìm được toa thuốc trị căn bệnh nan y “hám danh, hám lợi, hám quyền” là “lòng thương xót”. Vì không có lòng thương xót nên người ta ham mê quyền lực để thống trị, áp đặt, chà đạp hay loại trừ những người hơn họ. Vì

không có lòng thương xót nên người ta phô trương quyền lực để thị oai, dùng quyền lực để thu lợi, gia tăng vô độ quyền lực để biểu dương và chứng tỏ mình hơn người khác.

Hơn bao giờ hết, ngày nay con người rất cần đến lòng thương xót, vì Chúa Giêsu đã quả quyết với chị thánh Faustina: “nhân loại chỉ tìm được bình an đích thật nếu họ quay về với Lòng Chúa Thương Xót với trọn niềm tín thác” (NK,300). Và thế là có “Năm Thánh Lòng Thương Xót”

ĐTC đưa ra lý do tại sao lại có “Năm Thánh Lòng Thương Xót” trong bài giảng giờ kinh tối thứ bảy 11-4-2015, vọng lễ Lòng Chúa Thương Xót. Vì ở vào thời điểm đổi thay lịch sử, Giáo Hội được kêu gọi để công hiến những dấu hiệu hiển nhiên hơn nữa về sự hiện diện và gần gũi của Thiên Chúa. Giáo Hội tái nhận thức ý nghĩa của sứ vụ được Chúa ký thác là trở thành dấu chỉ

và dụng cụ cho tình thương của Chúa Cha (Ga 20,21-13). Một Năm Thánh được Chúa Giêsu chạm tới và được tình thương của Người biến đổi, nhờ đó chúng ta có thể trở thành những chứng nhân cho tình thương. Đây là thời điểm của tình thương. Đây là thời điểm thuận lợi để chữa lành các vết thương.

Chiều thứ bảy 11-4-2015, Tông sắc “Misericordiae Vultus” (Khuôn Mặt Thương Xót) của ĐTC Phanxicô ấn định Năm Thánh Ngoại Thường về Lòng Thương Xót của Chúa từ 8-12-2015 đến 20-11-2016, đã được công bố tại Đền thờ Thánh Phêrô. Tại tiền đường Đền thờ gần cửa Năm Thánh, trước sự hiện diện của 40 Hồng Y, 30 giám mục, cùng các chức sắc khác, ĐTC đã đọc lời nguyện rồi trao Tông Sắc cho ĐHY Giám quản Đền thờ Thánh Phêrô, và 3 Đền thờ khác, 3 Hồng Y Tổng trưởng Bộ Giám mục, Đông Phương và Truyền giáo, cũng như cho

đại diện các Giáo Hội rải rác trên thế giới, và cho 7 Đức Ông Công Chứng Viên Tông Tòa.

Khẩu hiệu của Năm Thánh là: “Hãy có lòng thương xót như Chúa Cha”

ĐTC viết: lòng thương xót là con đường liên kết Thiên Chúa với con người, vì mở rộng tâm hồn cho niềm hy vọng được yêu thương mãi mãi, mặc dù có những giới hạn do tội lỗi chúng ta. Lòng thương xót là “luật căn bản ở trong tâm hồn mỗi người”; là “xà nhà nâng đỡ cuộc sống của Giáo Hội”; “là lý tưởng sống và là tiêu chuẩn xác định xem niềm tin của chúng ta có đáng tin nhiệm hay không”.

ĐTC nhấn mạnh một điều quan trọng: lòng thương xót “không phải chỉ là hành động của Chúa Cha, nhưng còn trở thành tiêu chuẩn để hiểu ai là những người con đích thực của Chúa”. Trong thực hành, “tất cả chúng ta đều được kêu gọi sống lòng

thương xót, vì lòng thương xót đã được áp dụng cho chúng ta trước tiên... Uy tín, sự đáng tin nhiệm của Giáo Hội cũng tiến qua con đường từ bi thương xót và cảm thương... Nơi nào Giáo Hội hiện diện, thì nơi đó lòng thương xót của Chúa Cha phải trở thành điều hiển nhiên tỏ tường, và nơi nào có các tín hữu Kitô, thì bất kỳ ai cũng có thể tìm được một ốc đảo từ bi thương xót”.

Trong bài giảng Lễ Lòng Chúa thương Xót Chúa Nhật 12-4-2015, ĐTC cho biết sự dữ của nhân loại xuất hiện trên thế giới vì trống rỗng yêu thương (empty of love), trống không thiện hảo (empty of goodness), trống trơn sự sống (empty of life), chỉ một mình Thiên Chúa, bằng thăm sâu tình thương Người, mới có thể lấp đầy cái trống không do sự dữ mang đến cho tâm can của chúng ta và cho lịch sử của nhân loại mà thôi.



Để trở thành dấu chỉ, dụng cụ, chứng nhân cho lòng thương xót của Thiên Chúa trong một thế giới trống rỗng yêu thương và thiếu vắng thiện hảo, người môn đệ của Chúa phải trị tận gốc căn bệnh “3 lên, 1 xuống”: danh lên, lợi lên, quyền lên, lòng thương xót xuống, bằng toa thuốc “3 xuống, 1 lên”: danh xuống, quyền xuống, lợi xuống, lòng thương xót lên!

"Sở dĩ tôi được thương xót, là vì Đức Giêsu Kitô muốn tỏ bày tất cả lòng đại lượng của Người nơi tôi, mà đặt tôi làm gương cho những ai sẽ tin vào Người, để được sống muôn đời." (1Tm 1, 16)

Con yêu,

LÒNG THƯƠNG

XỐT của Cha là vô hạn. Cha không thể từ chối một linh hồn đang quy hướng về Cha, một linh hồn đang nhìn về phía Cha mà bước.

Hãy loan báo cho mọi người biết về Tình Yêu không bờ bến của Cha, về lòng Khiêm Hạ của Cha, về Ôn Cứu Độ của Cha cho mọi loài thụ tạo.

Hãy đem Cha đến với tha nhân, đến với mọi kẻ thù, mọi kẻ có lòng tị hiềm ganh ghét, mọi kẻ vô thần, để họ dần lánh xa tội lỗi, để họ được Ôn Cứu Độ.

Hãy yêu thương những kẻ không yêu con,

Hãy che chở những kẻ coi thường con,

Hãy bênh đỡ những kẻ hắt hủi con,

Hãy chăm sóc những kẻ khinh rẻ con.

Để họ thấy Cha qua con,

Để họ biết Cha qua con,

Đề họ hiểu Cha qua
con,
Đề họ yêu Cha qua
con,
Và đề họ tin Cha qua
con.

Những kẻ “Hám Danh” hay ganh ghét, dè bĩu, cạnh khoẻ đâm thọc, lúc nào cũng muốn hơn người. Thật đáng tội nghiệp! Vì họ chẳng bao giờ được BÌNH AN

Những kẻ “Hám Quyền” hay biểu lộ quyền hành, dùng quyền để hành hạ, áp bức, hiếp đáp người khác. Thật đáng tội nghiệp! Vì họ cũng đâu được BÌNH AN

Những kẻ “Hám Lợi” hay vợ vét, trục lợi, ích kỷ, ham muốn vô độ, chỉ muốn chiếm đoạt của người khác. Thật đáng tội nghiệp! Vì họ làm gì có BÌNH AN.

Con yêu,
Cha muốn tỏ bày cho con hiểu hơn về Cha, để con có đủ TỰ TIN mà bước theo Cha.

Cha muốn tỏ bày cho con thấm nhuần hơn về Lòng Thương Xót của Cha, để con có đủ sâu sắc trong TÌNH YÊU mà dẫn thân cho Cha.

Cha muốn tỏ bày cho con nhiều hơn về Cha, để con TẬN HIẾN cuộc đời con cho Cha, mà không còn bất kỳ tính toán bản khoản lo lắng nào khác.

Con hãy DỪNG CẢM ra đi LOAN BÁO và LÀM CHỨNG cho Lòng Thương Xót của Cha, nguồn hy vọng cho mọi người và toàn thế giới.

“Hãy có lòng thương xót như Cha”

Cha luôn yêu con.

Nhật ký Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót 2015

MỪNG SINH NHẬT CÁC LINH MỤC

Con yêu quý
của mẹ,
Mẹ tin khi đọc
được những dòng
chữ này, con sẽ hết
giận mẹ.

Vì con đã mời
mẹ thứ năm đi lễ
thiếu nhi. Với con đó
là ngày trọng đại vì lần đầu tiên con được hát lễ cùng ca
đoàn thiếu nhi trong thánh lễ chiều Thứ Năm Tuần Thánh,
có nghi thức rửa chân cho các tông đồ. Và con muốn có mẹ
cùng đi.

Thật đáng tiếc, chiều hôm đó mẹ không đi lễ với con
được, vì phải tham gia công tác bác ái với nhóm thiện
nguyện Tín Thác. Mẹ hi vọng khi biết lý do, sự mừng vui
của con được nhân lên gấp nhiều lần, và con sẽ hết giận mẹ.

Con gái nhỏ,

Thứ Năm Tuần Thánh, kỷ niệm việc Chúa Giêsu lập
bí tích Truyền Chức và bí tích Thánh Thể, cho nên hôm đó
chính là ngày sinh nhật của tất cả các linh mục trên toàn thế
giới, vì có bí tích Truyền Chức mới có chức linh mục,
không biết con có biết điều đó không? Dường như ít ai nghĩ
hôm đó là sinh nhật của các linh mục. Là sinh nhật của các
linh mục đang hoạt động mục vụ trong các xứ đạo, trong



các dòng tu, trong các cánh đồng truyền giáo dưới nhiều lãnh vực... Và cũng là sinh nhật của các linh mục “dở” đến độ chẳng còn sức để dâng được một thánh lễ nào nữa, và “tệ” đến độ chẳng còn đọc được dù chỉ một chữ, một câu của Tin Mừng.

Con sẽ bảo mẹ hoang đường, sao mà lại có linh mục tệ gì mà tệ thế !

Có đấy con ạ! Có một lớp linh mục “dở” và “tệ” vậy đó! Con lắng nghe mẹ kể nhé:

Con gái yêu quý,

Khi ngân nga những bài thánh ca cùng ca đoàn thiếu nhi của con, có nhiều bài hát do linh mục viết ra, bây giờ tác giả của những bài hát đó già yếu về hưu rồi. Hưu dưỡng của các linh mục, không hề giống hưu dưỡng của ngoại con, được quây quần bên gia đình, con cháu. Nghĩa là các cha đi tu thì không lập gia đình, sống độc thân suốt đời để phục vụ Chúa và tha nhân, khi đến tuổi già, các cha về ở chung trong một nơi, gọi là nhà hưu dưỡng các linh mục. Cha

này cũng về ở đó, chân yếu tay run, căn bệnh của tuổi già gọi là enzymo xóa hết trí nhớ rồi, một nốt nhạc cũng quên, làm sao còn hát nổi một bài hát như các con đang vui hát ngân nga.



Và con ạ, cách đây hàng mấy chục năm có một "chàng linh mục" trẻ trung đã cặm cụi miệt mài giam mình trong phòng tu đơn lạnh, chuyên ngữ từng chữ la tinh của bộ Thánh Kinh sang tiếng Việt. Cha không làm một mình, có nhiều cha khác giúp sức với cha trong bao năm trời. Nếu có gặp, như lễ đời thường, con phải cúi mình chào cha ấy bằng ngôi vị ông sơ ông cố. Người linh mục một đời chuyên chăm dịch Kinh Thánh, ước mong cho người công giáo Việt Nam có thể đọc và hiểu Kinh Thánh dễ dàng, sau khi đã hoàn tất công việc, rút vào bóng tối, giam mình trong một ô phòng đầy sách ở tầng ba cũ kỹ của nhà hưu, tóc bạc trắng, chân thì không thể bước nổi một bậc cầu thang. Năm ngoái khi mẹ và các anh chị trong nhóm thiện nguyện Tín Thác đến thăm thì cha cũng gần trăm tuổi rồi. Cha ở trong phòng đó, thờ còn khó khăn, thi thoảng lại nhắc về "một lối giảng bình dân giản dị, thuần tiếng Việt, các cha trẻ đừng xen tiếng nước ngoài vô bài giảng cho ra vẻ sành sỏi trí thức, đừng giảng cao quá triết lý thần học quá, giáo dân nghe các cơ vật vả chẳng hiểu gì cả. Giảng Lời Chúa mà người khác không hiểu thì giảng làm gì?..."

Thế con có thấy cha già đó khó tính quá không ? Con có thấy cha già ấy nói đúng không? Đã nhiều lần mẹ kêu con



đi lễ, con cần nhận: “Con chán đi lễ lắm, vì cha giảng con chẳng hiểu gì cả!” Thú thật lúc đó mẹ cũng chẳng biết nói sao, vì chính mẹ đôi khi cũng ngáp vặt khi nghe những bài giảng trên mây trên gió, những bài giảng không phải là giảng mà là đọc bài, đọc những bài chia sẻ Lời Chúa được viết sẵn trên mạng. Những bài đó dù văn chương chữ nghĩa có hay cách mấy, dù trích dẫn có chính xác cách mấy, thì cũng đâu phải là cảm xúc, cảm nghĩ, cảm nhận của người giảng, vẫn là sao chép vay mượn, như thế thì làm sao truyền cảm hứng cho người nghe?

Không biết có mấy vị linh mục rao giảng Lời Chúa chịu nghe và thực hành điều nhắn nhủ của cha già “lắm cảm” ấy? Cha già đó lắm cảm, hay những cha trẻ mà giảng lắm cảm như cha già? Có muốn học lấy cái “lắm cảm” của



cha già ấy bây giờ cũng không được nữa. Không và không bao giờ còn được nghe một lời, dù một lời, từ môi miệng già cả đó thốt lên nữa, bởi vì... lần này mẹ tới thăm, căn phòng đó đã trống không!!! Cha già đã được Chúa gọi về rồi con ạ. Có lẽ dấu tích còn lại trên đời chính là công sức hoàn thành trọn bộ cuốn thánh kinh cho lớp người mai hậu...

À, còn chuyện này nữa, mỗi lần tới thăm nhà hưu dưỡng các linh mục, thiện nguyện viên ai cũng được cười và trẻ trung ra, bởi có một cha già như cụ cố rồi, nhưng một hai cha bảo mới có “15 tuổi” thôi. Với cha vùng ký ức chỉ còn lại mơ màng thuở là cậu bé giúp lễ 15 tuổi ở vùng quê nào đó nơi cha mẹ sinh ra. Cha già “15 tuổi” ngỡ ngàng đó, khi trẻ trung là một linh mục quản xứ tài hoa, lo xây dựng nhà thờ nhà xứ, thành lập các hội đoàn, hướng giáo dân về các hoạt động đầy tính bác ái và sống đạo hạnh theo lời Chúa. Khi tới tuổi về hưu, mọi sự hoàn thành, cha thanh thản rũ áo ra đi, không chân chừ, không cầm giữ, không níu kéo, không tiếc nuối, giao nhà thờ lại cho một linh mục trẻ. Về nhà hưu thì cha bệnh... và làm một trẻ thơ mãi “tuổi 15” ở cùng với các linh mục già, yếu đau, mà mỗi vị là cả một trời tâm sự.

Cả nhóm không cầm được nước mắt khi đứng trước giường của một cha bị tai biến. Từ đó đến nay, cuộc sống của cha chỉ là những ngày tháng nằm chờ vợ đếm thời gian trôi lặng lẽ. Cha vẫn ý thức được mọi sự, nhưng không thể làm được điều gì khác, ngoài đôi mắt có thể đưa qua đưa lại. Thời oanh liệt của cha không còn nữa khi cơn tai biến bất thành linh ập tới lấy đi hết mọi sự. Chức vụ, tài năng, hoạt động, những dự án, công trình, bạn bè, hội đoàn, giáo dân... tất cả đều rời bỏ cha mà đi, chỉ còn lại nơi góc phòng này là một thân hình tiều tụy. Phũ phàng quá phải không con? Mắt mẹ cay xè và cổ họng khô đắng khi viết những giòng này! Miếng chanh đã vắt hết nước rồi thì bỏ vỏ vào thùng rác chứ làm gì được?

Các linh mục từ ngày về nhà hưu dưỡng, danh tiếng cha nào cũng phai nhạt. Chẳng mấy ai còn để ý đến các cha. Người ta còn bận rộn việc đón tiếp các cha mới trẻ trung,

với bao chương trình dự án hào nhoáng hấp dẫn, chẳng có thì giờ để hỏi xem giờ đây cha xứ cũ đang làm gì, sống ra sao. Các cha già hưu chỉ còn lại một mình ngày ngày gặm nhấm sự bạc bẽo của nhân tình thế thái. Chẳng phải lỗi của ai. Chẳng dám trách ai. Quy luật đào thải của cuộc sống là thế thôi. Các cha cũng hiểu và dần quen với điều đó. Thiện nguyện Tín Thác được cha linh hướng nhắc nhở “quy luật đào thải” khắc nghiệt đó, nên cứ “đến hẹn lại lên”, chôn hèn hò của lòng Chúa thương xót nơi các cha hưu dưỡng.

Con gái nhỏ!

Chính các cha già hưu đó là lý do mà mẹ không đi cùng con trong thánh lễ Thứ Năm Tuần Thánh. Mẹ có hẹn với bạn bè trong nhóm thiện nguyện Tín Thác rồi. Các cô chú anh chị sẽ cùng nhau đi thăm 3 nhà hưu dưỡng đó con.



Một chút phần quà bổ dưỡng, đặc biệt là một bộ sách nhỏ nhỏ xinh xinh màu đỏ mang hàng chữ “**Tư Liệu Lòng Thương Xót Chúa-Mừng Đại Lễ Kính Lòng Chúa Thương Xót và năm Thánh Lòng Thương Xót 2015-2016**” trong đó có 3 cuốn sách bỏ túi: cuốn 1: **Tiếng Gọi Lòng Thương Xót**; cuốn 2: **Lòng Thương Xót Trong Thời Đại Ngày**

Nay; cuốn 3: Đường Về Thiên Đàng, để các cha đọc, suy niệm và cầu nguyện, vì bây giờ còn làm gì được nữa. Chính vì thế, điều quan trọng hơn cả là nhóm thiện nguyện đến để chuyện trò, lắng nghe, san sẻ cái buồn, cái cô đơn của các cha nơi những nhà hưu dưỡng.



Con gái ơi, con còn quá nhỏ, nếu lớn hơn chút nữa, con sẽ hiểu rằng “mọi sự đều có buổi có thời”. Cái lá xanh mơn hôm nay đang hào hứng vẫy vùng trên cành cây cao tít tắp, mai lại sẽ úa vàng im lìm nơi gốc cây mà người ta đi qua chẳng ai nhìn ngó. Ai cũng long trọng ngược lên cao cả cao vời, chẳng mấy ai cúi mình xuống thấp, vậy sẽ lấy ai quan tâm nâng niu cánh lá vàng, cũng một thời vì vu cao cả?

Và còn nữa, con có dám suy nghĩ thế này không. Theo thời gian, một ngày kia chắc chắn cha sở bây giờ sẽ già nua, không còn là “bố” mà hôm nay các con thần tượng. Ngài cũng sẽ phải về sống trong nhà hưu dưỡng, lúc đó các con có đến thăm ngài không? Yêu thương ngưỡng mộ của các con có bị cạn vơi vì sức hủy diệt của thời gian không nhỉ...? Có lẽ mẹ nghĩ hơi xa, vì tuổi nhỏ của các con cứ vui với những lời hát ngân nga, những sắc màu mà các con thỏa

thích, nhưng mẹ nghĩ, hướng các con tới cái suy nghĩ sâu sắc cũng là cần thiết.

Cũng như các cha trẻ ngày nay đang vung vãi hoạt động mục vụ sôi nổi, thường kêu ca các cha già là “cổ hủ, lạc hậu, lắm cậm, chậm chạp, tham quyền cố vị...” thế nhưng liệu khi các cha đó tới tuổi già hưu, có được tinh thần tông đồ và lòng đạo đức như các cha già bây giờ không? Có mấy “cha sở đương kim” dắt con chiên của mình đến thăm các “cha sở về hưu” trong ngày sinh nhật các linh mục hôm nay? Chồi non chả lẽ cứ non hoài, không bao giờ thành cây cổ thụ? Lá xanh không lẽ cứ mãi mơn mớn không bao giờ thành lá vàng úa? Người trẻ không nghĩ đến người già, đến khi mình về già mong chi có ai nghĩ đến mình?

Vậy con gái, con hết giận mẹ rồi phải không? Đọc xong lá thư này, chắc con cũng thấy yêu mến, tôn quý cái “dở tệ” của các cha hưu. Một hôm nào đó, con xin phép cha sở, rủ bạn bè, cùng mẹ và các anh chị trong nhóm thiện nguyện Tín Thác đến thăm các cha hưu, thay vì đi chơi đi nhẩy nhót thì sẽ vui và có ý nghĩa hơn. Chắc hẳn cha sở cũng sẽ rất vui, rất hài lòng vì các con nhỏ bé của ngài, con nhỉ!

Con gái yêu quý của mẹ,

Hãy hát lên một khúc ca vui, thấp lên một ngọn nến tin yêu để Mừng Sinh Nhật Các Linh Mục trong ngày Thứ Năm Tuần Thánh, mà trước tiên là mừng sinh nhật các cha già đang sống âm thầm trong các nhà hưu dưỡng...

*Thiện Nguyễn Tín Thác
Chí Hòa 2015*

KHÁCH MỜI DANH DỰ ĐẠI TIỆC LÒNG CHÚA THƯƠNG XỐT

• Thanh Tâm - Mái Nhà của Tình Yêu và Lòng Thương Xót

Dưới bóng mát của cây si lớn, những chiếc bàn nhựa được xếp thành hàng ngay ngắn. Cô bé cắt tóc búp bê tươi rói nhắc các bạn chào khách. Em vui vẻ lễ độ:



- Thưa cô, đây là lớp năm. Hết năm nay chúng con RA TRƯỜNG. Vì thiếu phòng học cho nên chúng con học ở dưới gốc cây này, mát lắm ạ. Nếu mưa thì chúng con dời bàn vào hiên học tiếp ạ.

Cách đó một quãng, cái chòi nhỏ lợp tranh, người phụ nữ gầy mảnh mai đang trò chuyện với một cậu bé đen gầy, nhưng ánh mắt sắc lẹm. Thằng bé đang phân bua, như cố chứng minh với người phụ nữ một chuyện gì đó.

Người phụ nữ mảnh mai chính là nữ tu phụ trách “lớp học đặc biệt” này. Còn cậu bé đó là một học trò rất lý và bướng, sắp vào mùa thi cậu trốn học đi chơi game. Dĩ nhiên cậu sẽ bị phạt. Và hình phạt dành cho cậu chính và cuộc chuyện trò riêng trong căn chòi nhỏ. Không có cảnh bị nêu tên phê bình trước bạn bè, đồn roi, khiếp sợ, những lý giải đầy lòng thương mến của sơ phụ trách đủ để cậu bé tâm phục khẩu phục...



Bọn trẻ tràn ra sân nghỉ giữa giờ, ríu rít tiếng cười, làm rạng rỡ khoảng sân nhỏ bởi mỗi đứa một màu áo khác nhau. Có đứa mặc áo đồng phục theo một cái tên một trường học lạ hoắc trong nội thành. Một phụ huynh nào đó gửi cho bé chiếc áo mà con họ không dùng. Có mấy đứa lại mặc những chiếc áo thun vàng rực, có hình

ông NenXon Mandela mãi Châu Phi với khát vọng tự do. À, có khách tới trường chơi, và chia cho chúng những chiếc áo với hình ngộ nghĩnh làm quà tặng.

Nếu bạn là người lần đầu tiên biết tới thiện nguyện Tín Thác, và lần đầu tiên chia sẻ với chúng tôi về câu chuyện ngôi trường này thì sẽ lấy làm ngạc nhiên, còn với thiện nguyện viên, nơi này đã thành thân quen: trường tình thương Thánh Tâm, nơi nuôi dạy những em mồ côi, trẻ có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn. Hoàn cảnh khác biệt, nên ngôi trường, rồi phương cách dạy các em cũng khác.

Ngoài dạy chữ theo giáo án, ở đây các nữ tu dòng Đức Bà Truyền Giáo còn cố gắng dạy các em những kỹ năng sống cho các em thích nghi, hoàn thiện bản thân, để khi rời khỏi sân trường vui vẻ bình yên, các em có chút kiến

thức tồn tại ngoài cuộc đời, nơi các em luôn bị thiệt thòi, luôn chịu những tổn thương mặc cảm.

Và trên hết là lòng thương xót. Tiếp cho các em tình thương, băng bó xoa dịu những trái tim bé bỏng sớm bị tổn thương bởi hoàn cảnh gia đình đổ vỡ tan nát, để các em được tận hưởng những phút giây thơ trẻ bình an.

Đề các em tin rằng các em rất xứng đáng được yêu thương, các nữ tu đã cố gắng xiết bao để dành cho các em những yêu thương vô cùng thiếu thốn nơi cuộc đời !

Hiểu được điều đó, thiện nguyện Tín Thác về đây, trong phút giao lưu và tặng quà, muốn chuyển tới các em niềm vui lớn lao này : toàn giáo hội đang hân hoan đón mừng đại lễ Lòng Chúa Xót Thương, thì chính các em, những mầm non nho nhỏ nơi mái trường mồ côi Thanh Tâm, các em rất xứng đáng được những thương yêu ngọt ngào nhất. Và nếu có tổ chức Đại Tiệc Lòng Chúa Thương Xót thì các em mồ côi này phải là “Khách Mời Danh Dự”, có chỗ dành riêng cao nhất, đẹp nhất, sang nhất.

Đôi khi nghĩ cũng thấy buồn buồn tủi tủi. Những dịp Lễ Trọng, những Đại Hội, những dịp Lễ Lớn, Khánh Thành, Truyền Chức, Khấn Dòng, những buổi Hội Thảo, Diễn



Nguyện, Trình Diễn Thánh Ca... luôn có thiệp mời, có phù hiệu, có ghế dành riêng cho những “khách mời danh dự” là các đại gia, các đại ân nhân, các chức sắc, những người có vai vế, có quyền thế... còn chỗ đâu cho những người nghèo khổ, thấp cổ bé miệng, không có tiền bạc đóng góp. Đứng ra những con người đó mới cần được thương xót, phải được ưu tiên, có chỗ dành riêng, có vé mời đặc biệt... thay vì phải đứng mãi ở xa ngheh cỏ ngó vào nhà thờ, hoặc đứng nắng đội mưa chen chúc lớp ngóp sau hàng rào trật tự hùng hồ bảo vệ các đẳng bậc, và cuối cùng phải ôm bụng kẹp lép ra về sau buổi lễ, vì không có vé mời vào dự tiệc liên hoan. Họ buồn tủi ra về, “không có lòng thương xót, ở những nơi đáng ra cần phải làm chứng cho lòng thương xót”!

Ôi sao mà bất công thế! Sao mà có sự phân biệt đối xử trong cộng đoàn dân Chúa như thế. Chúa bảo: “người làm đầu phải hầu thiên hạ” và “ai nâng mình lên sẽ bị hạ xuống” cơ mà! Chúa còn khẳng định rõ ràng những gì ta làm cho những người bé mọn nhất là làm cho chính Chúa. Chả lẽ chỉ đón tiếp những người giàu có, quyền cao chức trọng, mới là tiếp đón Chúa sao? Không lẽ làm cho những người bé mọn, những người vô danh tiểu tốt, khổ rách áo ôm, thì không phải là làm cho Chúa à?

Chính Đức Giáo Hoàng Phanxicô luôn dành chỗ ưu tiên cho những người vô gia cư, cho các em mồ côi lang thang bụi đời, trong các thánh lễ Đại Trào tại Rôma. Lo cho họ có chỗ tắm rửa, ăn uống, cắt tóc cạo râu, và cho đi vào tham quan trong đền thờ thánh Phêrô, viện bảo tàng, điện Vatican. Tất cả đều hoàn toàn miễn phí, và họ luôn được làm “Khách Mời Danh Dự” trong những buổi Đại Lễ và yến tiệc liên hoan. Quá hay! Có cộng đoàn tu nào, nhà thờ nào,

xứ đạo nào, làm theo gương của người lãnh đạo giáo hội chưa?

Sao thế nhỉ? Sao thì sao, thiện nguyện Tín Thác, con cái của lòng thương xót, nhất quyết chọn đối tượng ưu tiên để phục vụ là những con người nghèo khổ tội lỗi, bị xã hội, cộng đoàn, gia đình ruồng bỏ. Chính vì thế để chuẩn bị tâm hồn mừng đại lễ Lòng Chúa Thương Xót, họ tìm đến những mảnh đời rách nát, đau khổ, bệnh hoạn tật nguyền, và hôm nay họ đến mời các em mồ côi làm “Khách Mời Danh Dự” trong “Đại Tiệc Lòng Chúa Thương Xót”.

Nhận quà, và hân hoan với bóng bay đủ màu trên tay, các em rạng rỡ cười, những nụ cười ngây thơ như mọi nụ cười của trẻ em. Nổi đau, sự thiệt thòi cũng không thể lấy hết đi sự hồn nhiên. Giữ cho những nụ cười ấy còn thơ ngây, những ánh mắt còn trong trẻo ngời lên, các nữ tu ở nơi này đã dành cho các em cả một tuổi xuân để làm mẹ những trẻ con mình chẳng đẻ chẳng sinh, bất hạnh và đầy tổn thương. Chỉ mong sao những thiện lành sẽ đến và ở lại cùng các trẻ.

• Thiên Phúc –

Những Mầm Non Bất Hạnh Từ Khắp Miền Đất Nước

Chia tay những đứa trẻ dễ thương ở mái ấm Thánh

Tâm, đoàn người Tín Thác lại đến một mái ấm nữa mang tên Thiên Phúc. Người thiện nguyện già trong nhóm Tín Thác bắt gặp ngay khi thấy cả



trăm đứa trẻ ùa ra từ cửa mái ấm, bất ngờ vì thấy các em... nói nhiều thứ tiếng quá. Hỏi ra mới biết mái ấm hiện đang cuu mang hơn 100 em nhỏ mồ côi, nhiều em khuyết tật bị cha mẹ bỏ rơi rất đáng thương. Đặc biệt hơn, các em lại có nhiều nguồn gốc dân tộc khác nhau trên cả nước Việt Nam. Thành ra khi có khách đến, các em vui mừng quá nên lời chào pha tiếng Kinh lẫn tiếng dân tộc hết cả.

Các nữ tu và các thầy tại đây luôn đau đầu câu hỏi, làm cách nào để hoàn cảnh xuất thân không phải là rào cản ngăn các em phát triển toàn diện, và lớn lên cống hiến được cho cuộc đời, cho xã hội. Chính vì thế ở đây, học vẫn luôn là ưu tiên dành cho các em, với phương châm “học cao tới đâu tốt tới đó”. Thực tế, các em ở mái ấm Thiên Phúc luôn được các nữ tu và thầy khuyến khích học hết sức mình. Những em có tố chất học, sẽ được khuyến khích và hỗ trợ lên tận bậc đại học, sau khi ra trường lại quay về đây, đầu dắt những lớp đàn em nhỏ khác. Nhiều em cũng đã học xong trung cấp, có nghề nghiệp ổn định. Chẳng phải là quá tuyệt vời sao?

Vừa may khi đoàn thiện nguyện đến thì các em đang trong giờ ăn trưa. Theo chân các em, thiện nguyện viên được dẫn vào một bữa “đại tiệc xa hoa”. Nơi bàn ăn, hơn một trăm em nhỏ ngồi ngay ngắn. Các em cất lên những lời



ca ngợi Thiên Chúa và tụng ca cuộc sống tươi đẹp vẫn còn dành ra một mái nhà ấm áp để các em trú ngụ, quên đi nỗi bất hạnh của trẻ mồ côi mồ cút. Người thiện

nguyện viên tóc bạc trắng tay lập cập vừa trao quà cho các em, vừa hào hứng hát theo các em. Tuổi tác chẳng còn là rào cản trong bữa tiệc bất ngờ này. Những phần quà chính là tấm lòng mà những thiện nguyện viên của Lòng Chúa Thương Xót muốn trao đến tay các em. Cùng với tràng chuỗi, sách lòng thương xót Chúa, tập vở, bánh kẹo, bong bóng... thì nụ cười, tiếng hát ngay lúc này đây là món quà vô giá.

Sau những phút giây rộn rã giao lưu trò chuyện giữa các em và thiện nguyện Tín Thác, tất cả cùng yên lặng để lắng nghe tiếng hát của em Hơ Reng, giọng hát trong veo thánh thót trong khu nhà ăn của mái ấm. Nghe trong đó là âm giọng của núi rừng, của bình nguyên đất đỏ bạt ngàn. Lòng Thương Xót của Chúa đang ở nơi đây, tiếp sức cho em, tiếp sức cho những giấc mơ của em vượt qua sự u tối của quá khứ bất hạnh, của nỗi cô đơn không mẹ cha. Con cái của Lòng Chúa Thương Xót tiếp nối chấp cánh cho các em nơi đây sức mạnh và trí khôn để trưởng thành.

Lời tâm tình của người tu sĩ trẻ phụ trách mái ấm Thiên Phúc với thiện nguyện viên trước lúc chia tay, làm tất cả chúng ta phải suy nghĩ: “Vì các em,



chúng tôi không quản ngại tuổi trẻ và sức lực”. Phải, phải có những người dám hy sinh, dám thiêu đốt bản thân mình, thiêu đốt cuộc sống mình, như xơ Hào ở mái ấm Thanh Tâm, hay thầy Trần Văn Long – người tu sĩ trẻ đang chào tạm biệt chúng tôi ở mái ấm Thiên Phúc này. Họ âm thầm dâng hiến đời mình thành phân bón, chăm sóc tưới tẩm cho những mầm non bị cuộc đời làm gãy dập, bị nghịch cảnh làm cho tàn héo.

Đức Thánh Cha Phanxicô nhận xét: “Ngày nay có quá nhiều trẻ em bị loại bỏ ngay từ trong trứng nước, bị coi thường, bị tước đoạt tuổi thơ và tương lai, đói khát, nghèo túng, dốt nát, không biết đến trường học là gì, quá nhiều em bị bỏ rơi trên các đường phố.

Đó là những lý do để chúng ta thương các em hơn, với lòng quảng đại lớn lao hơn.

Chúng ta đang làm gì trong những tuyên ngôn long trọng về nhân quyền của con người và của các trẻ em? Tất cả những người lớn có trách nhiệm đối với các em, và mỗi người hãy làm những gì có thể để thay đổi tình trạng này.

Mỗi một em bị bỏ rơi, gạt ra ngoài lề xã hội, sống trên vỉa hè ăn xin, không học hành, không có sự săn sóc thuốc men, đang kêu lên đến Chúa và tố cáo hệ thống mà những người lớn chúng ta đã xây nên.

Tuy nhiên, Chúa Cha là cha trên trời không bỏ quên một em nào trong các em! Không giọt nước mắt nào của các em bị lãng quên.

Và Ngài cũng không bỏ qua trách nhiệm của mỗi người chúng ta, trách nhiệm của xã hội, và của các quốc gia.



Thiên Chúa phán xét đời sống chúng ta bằng cách lắng nghe những gì các thiên thần trình lại cho Ngài về các trẻ em, các thiên sứ “hàng chiêm ngưỡng nhan Chúa Cha, Đấng ngự trên trời” (Mt 18,10).

Chúng ta phải luôn luôn tự hỏi: Các thiên thần của các em sẽ nói gì với Thiên Chúa về chúng ta?”

Chính những trẻ thơ đó, những con người nghèo khổ thấp cổ bé miệng đó, mới là “Khách Mời Danh Dự” của “Đại Tiệc Lòng Chúa Thương Xót”. Nếu không chung tay cứu giúp các em, không thực hành lòng thương xót với những người nghèo khổ một cách cụ thể, thì mọi bài giảng, mọi suy niệm, mọi lý thuyết thần học triết học “cao vờ khôn với”... kẻ cũng là vô nghĩa!

*Thiện Nguyễn Tín Thác
Củ Chi 2015*

LÁ THƯ KHÔNG GỬI TỪ BỆNH VIỆN PHỤC HỒI CHỨC NĂNG

Em yêu,

Nhớ lại khoảnh khắc em thờ dài và quay đi trong bàng hoàng, lòng anh cũng nhói đau. Nhưng anh lại thấy nhẹ lòng, vì sau đó em sẽ dễ dàng quên anh đi, sau khi nhìn thấy anh trong bộ dạng tàn phế, 2 chân không còn cảm giác, và nhất là nhìn thấy bộ mặt ngậy đại như người mất trí lâu năm mà anh dày công diễn tạo, thì em sẽ không phải day dứt, không phải sợ anh đau khô, vì lời chia tay nghiệt ngã ấy. Vì anh muốn như vậy, anh không muốn làm khổ em. Anh không còn là chàng trai cường tráng, là người đàn ông mạnh mẽ của đời em như gần một năm trước...

Một năm trước đây, anh cũng như bao chàng trai khác, hôn tạm biệt em trước cổng trường đại học, về nhà và tận hưởng một buổi tối yên bình. Bầu trời Sài Gòn tối ánh sao đêm mà vẫn rực rỡ. Trên đường về nhà, anh miên man nghĩ về những điều chúng ta hò hẹn, những ước mơ sau khi ra trường. Cuộc tình sẽ có kết đẹp khi chúng ta tay trong tay dắt nhau đến thánh đường trong tiếng chuông rộn rã để cử hành bí tích hôn phối, có Thiên Chúa và gia đình bà con bạn bè chứng giám cho lời kết ước chung sống trọn đời của chúng ta...



Ước mơ của anh bất chợt dừng lại khi ánh đèn từ phía đối diện lao đảo đâm sầm vào anh. Trong khoảnh khắc ấy, anh không ngờ đời mình về sau cũng tối tăm dài dằng đặc y như lúc anh ngã xuống vậy.

Mở mắt tỉnh dậy thấy mình đang nằm trong bệnh viện với nỗi đốn đau vô hạn. Anh nghe loáng thoáng tiếng của y bác sĩ: “Ca này bị tông xe, nhân chứng nói do mấy thằng cha say rượu đâm phải” - “Chúng nó bỏ chạy rồi” - “Chụp X-Quang cột sống đi...” Anh thều thào mấy tiếng “Chúa ơi cứu con!” rồi lại thiếp đi.

Rồi thì anh cũng tỉnh, nhưng thân thể ra tàn phế. Một mảnh sọ phải gọt bỏ, cột sống bị tổn thương làm đôi chân bại liệt vĩnh viễn, vệ sinh nhiều khi mất tự chủ. Sau đó, anh được chuyển về Bệnh Viện Phục Hồi Chức Năng- Điều Trị Bệnh Nghề Nghiệp ở quận 8 để tập vật lý trị liệu. Thoạt đầu, anh cứ nghĩ ở đây chỉ một hai tháng rồi sẽ khỏe, sẽ về với em và gia đình. Vậy mà, thời gian ở đây đã tính bằng năm...

Hằng ngày anh chứng kiến biết bao mảnh đời tan nát được đưa vào trong bệnh viện này. Những thanh niên to cao trẻ khỏe, chỉ vì một phút bốc đồng hơn thua với bạn bè, một chút tự ái, nóng giận, một khoảnh khắc sa đà bia rượu không làm chủ tay lái, hay lúc làm việc bất cẩn bị máy móc nghiền vào... hóa ra tàn phế.

Lúc bốc đồng muốn làm “anh hùng xa lộ” đua xe lạng lách như bay, lúc bị kích nổi máu ăn thua đủ tức giận đánh nhau, chém giết nhau, lúc say men bia rượu lái xe như điên... họ đâu có nghĩ đến ngày này. Hậu quả thì cũng đã rõ : Nhẹ thì tay cụt chân què, nặng hơn thì liệt lao bán thân bất toại, hay đỉnh điểm khổ đau là chấn thương sọ não rồi ra ngơ ngẩn. Những con người ấy ngày đêm vật vờ trong đau

đón – có người ở đây đã 10 năm – tức là gần 4 ngàn ngày đêm!

Nằm cạnh giường anh là một anh bạn 25 tuổi ở quê lên thành phố làm nghề cắt kiếng. Một buổi trời mưa chờ kiếng đi lắp ráp cho một nhà đại gia. Đường trơn trượt, xe lật, kiếng đổ xuống cắt ngang thắt lưng, chấn thương, nguyên nửa thân dưới hoàn toàn tê liệt, không đi đứng được, khổ sở nhất là bộ phận tiêu hóa cũng không hoạt động nữa, phải dùng đôi tay để giải quyết mọi chuyện. Người yêu của anh đến thăm một vài lần rồi bật tin luôn.

Phòng kế bên là một thanh niên phải nuôi ông bố 70 tuổi nằm liệt, ngay giường bên cạnh là chị ruột của anh bị tai biến nằm ngu ngơ không biết gì. Một mình anh chăm sóc 2 người bệnh cũng hơn 4 năm rồi. Bao nhiêu vốn liếng đổ ra chầy thây chạy thuốc hết.

Chuyện cô bé 17 tuổi học lớp 12 ở tỉnh Đồng Tháp bị một xe hơi tông rồi bỏ chạy mới thật thương tâm. Cô bé nằm bất tỉnh được người đi đường tốt bụng đưa vào bệnh viện. Cô bị chấn thương sọ não, nằm mê man mãi tới bây giờ chưa tỉnh. Người nhà đi tìm suốt 10 ngày mới thấy. Bác sĩ cho biết chỉ có một phần trăm phục hồi, nhưng rất tốn kém, người chị đã phải năn nỉ bác sĩ cố chữa cho em mình, dù phải bán nhà bán đất cầm cố cũng chịu...

Âm thanh quen thuộc anh nghe mỗi ngày là tiếng thở dài não ruột của những người nuôi bệnh, tiếng kêu la rên rỉ đau đớn vì những vết thương hành hạ ngày đêm, là tiếng la hét của bệnh nhân khi nghiêng răng toát mồ hôi tập những bài vật lý trị liệu... Nhưng không thể thì làm sao có hy vọng phục hồi, làm sao có hy vọng rời khỏi nơi toàn đau khổ thế trần này?

Em ơi,

Gia đình lên thăm anh cũng ngày một thưa thớt. Cũng phải thôi, chăm nuôi một đứa con liệt lao chẳng thấy đâu cơ hội phục hồi khỏe mạnh như xưa, cũng là một gánh nặng. Chỉ có em là đều đều đến thăm anh, và mỗi lần về là em lại khóc rất nhiều. Nên cuối cùng anh phải diễn vở kịch giả điên giả khùng đuổi em đi... để mong em quên anh, quên hẳn anh mà không phải đau khổ, khỏi phải tốn hao tuổi xuân cho thân thể tàn phế là anh đây.

Sau ngày em về, anh trở nên hận người và hận đời. Anh hận kẻ tông vào anh ra nông nổi này rồi bỏ chạy không một lời xin lỗi. Anh giận gia đình anh vì không thương yêu anh như trước. Anh sợ thấy bóng bác sĩ. Anh ghê sợ những mảnh đời tàn phế - anh sợ anh sẽ trở thành giống như họ. Anh ghét bản thân mình vì hèn yếu. Riết rồi anh đã từng chột nghĩ quần rằng Chúa đã bỏ rơi anh, Ngài đã quên mất anh ở đâu đó nơi cuộc đời này rồi – thế thì anh chẳng còn lý do gì để kéo dài cuộc sống đau khổ nơi trần thế này nữa, cho đến một ngày...

Một ngày nọ phòng bệnh nhân nơi anh điều trị bắt ngờ rộn rã hẳn lên. Có một nhóm thiện nguyện viên mang áo đỏ, trên áo thêu hình đôi bàn tay kết lại thành hình trái tim màu trắng tinh khôi cùng dòng chữ “Tín Thác”. Họ mang đến những phần quà nhỏ, những hộp sữa dinh dưỡng, phong bao lì xì đỏ, tràng hạt, CD bài giảng lòng thương xót, và đặc biệt là một bộ sách nho nhỏ xinh xinh màu đỏ mang hàng chữ “Tư Liệu Lòng Thương Xót Chúa- Mừng Đại Lễ Kính Lòng Chúa Thương Xót và năm Thánh Lòng Thương Xót 2015-2016”. Tò mò anh mở ra và thấy trong đó có 3 cuốn sách bỏ túi: cuốn 1: Tiếng Gọi Lòng Thương Xót;

cuốn 2: Lòng Thương Xót Trong Thời Đại Ngày Nay; cuốn 3: Đường Về Thiên Đàng.

Kẻ cũng lạ thật em ạ! Từ xưa đến giờ anh thấy lâu lâu có nhóm từ thiện đến thăm bệnh nhân ở đây, hầu hết họ chỉ tặng quà vật chất thôi, chỉ có nhóm Tín Thác mới đem theo những món quà tinh thần quý giá này. Anh thấy các bạn thiện nguyện đến từng giường vui vẻ thăm hỏi trò chuyện với bệnh nhân chẳng có chút ngại ngùng e dè, khiến cho người bệnh cảm thấy tự tin xóa đi khoảng cách và phần chân tinh thần hơn lên. Tiếng cười nói chuyện trò rộn rã phá tan đi bầu khí u uẩn nặng nề thường có nơi bệnh viện.

Sau những giờ phút rộn ràng thăm hỏi tặng quà, ai nấy đều hớn hờ. Những gương mặt trước giờ dúm dỏ lại vì đau đớn và sầu đời, nay giãn hẳn ra trong mừng vui. Vui vì còn có người quan tâm đến mình, vui vì những bệnh nhân có đạo nhưng vì hoàn cảnh bệnh ngặt mà đành bỏ qua việc đạo lễ, thì nay bên mình đã có kính sách, tràng chuỗi, CD bài giảng lòng thương xót, và bộ sách “Tư Liệu Lòng Chúa Thương Xót” được tặng từ nhóm thiện nguyện Tín Thác, giúp an ủi nâng đỡ những tâm hồn đau khổ buồn sầu thất vọng. Nơi đâu giường những bệnh nhân nặng, thiện nguyện viên quây nhau lại, có những lời kinh nhỏ nhẹ thiết tha cất lên, khẩn cầu lòng Chúa thương xót bổ sức cho những linh hồn yếu đuối. Hình như anh thấy trong đó có một linh mục, vì ông ta ăn mặc rất bình dân, cứ lặng lẽ theo sau nhóm thiện nguyện, anh chỉ nhận ra khi ông ta đặt tay cầu nguyện và ban phép lành cho bệnh nhân.

Ôi! những con chiên ồm đầu bệnh tật cần những vị mục tử đến thăm nom chăm sóc biết bao! Ước gì các mục tử dành thì giờ đánh cờ, đánh dominô, lướt web, chơi game,

cà phê, bia bọt... để đến thăm những con chiên đau ốm lạc đàn bị bỏ rơi chốn này. Ước gì các chủ chiên bớt chi tiêu xây cất phung phí, tiệc tùng lễ hội, múa hát cờ quạt ăn uống linh đình... để chia sẻ cho những bệnh nhân bị gia đình người thân bỏ rơi, không ai chăm sóc, không tiền thuốc, không tiền ăn, chỉ nằm một mình chờ chết. Ước gì còn có nhiều nhóm thiện nguyện nữa đến đây, không chỉ tặng những món quà vật chất, nhưng còn những món quà tinh thần nuôi dưỡng đời sống tâm linh của bệnh nhân nữa, vì họ rất cần, rất cần những của ăn thiêng liêng này. Mấy ai để ý đến nhu cầu này hả em?

Ước gì! Ước gì! Em thấy những “ước gì” của anh có ngoài tầm tay với không em?

Em yêu,

Khi những con người thiện nguyện ấy ra về rồi, anh bản thân một lúc. Hóa ra Chúa không bỏ rơi anh. Ngài hóa thân vào những dáng áo đồ ấy, để hóa giải đau khổ của những bệnh nhân nơi đây, để đem lại cho họ chút niềm vui nơi quà tặng, vật chất lẫn tinh thần. Và Chúa ở lại với mọi người, với chính anh – trong tràng chuỗi, sách ảnh, tài liệu lòng Chúa thương xót, CD bài giảng, và nhất là chiếc máy nghe giảng bé xíu. Chiếc máy nằm trong phần quà mà thiện nguyện để lại, có lời giảng của một linh mục mà anh nghĩ là ông hẳn khá đặc biệt – lời giảng của ông tự nhiên và hào sảng giống như ta đang nghe một người lãng tử kể lại chính hành trình đời mình vậy. Trong hành trình ấy phủ bóng Chúa nhân từ, lòng thương xót của Đấng sẵn sàng tha thứ và chở che cho những đứa con lầm đường lạc lối.

“Hãy đến với Ta tất cả, hỡi những ai khó nhọc và gánh nặng, Ta sẽ nâng đỡ bổ sức cho các ngươi. Hãy mang

lấy ách của Ta và hãy học cùng Ta, vì Ta hiền lành và khiêm nhượng trong lòng, và tâm hồn các người sẽ gặp được bình an. Vì ách của Ta thì êm ái và gánh của Ta thì nhẹ nhàng”.

Anh thấy mình đúng là đứa con lầm đường lạc lối ấy thật. Anh đang cố gắng thay đổi những thứ không thể thay đổi và quên mất bản thân mình đang có những gì. Anh vui mừng, vì những lời giảng trong chiếc radio nhỏ bé kia đã đem anh trở về gần với Lòng Chúa Xót Thương, để từ nay anh sẽ suy nghĩ, và sống lại một cuộc đời mới. Cuộc sống mới của anh sẽ tích cực hơn, quên đi khổ đau bản thân và cống hiến những gì mình còn lại cho cuộc đời. Anh sẽ cố gắng luyện tập vật lý trị liệu, và uống thuốc đều đặn, mong là sớm được xuất viện, tìm một công việc phù hợp với sức khỏe, làm lại cuộc đời. Anh sẽ tham gia nhóm cầu nguyện lòng Chúa thương xót để tìm được sự an bình trong tâm hồn, và nói cho những thanh niên hôm nay biết rằng: “Đừng ham mê rượu bia, cũng đừng hơn tranh hơn thua bằng mọi cách, bóc đồng, giận mất khôn, để rồi trả giá bằng chính thân thể, sức khỏe của mình – hay tệ hơn là làm những người vô tội bị gánh họa oan uổng... Hãy nhìn vào câu chuyện của tôi!”

Anh sẽ cất bức thư này đi, và suy nghĩ nhiều hơn về chính bản thân mình. Hai chữ “Tín Thác” ẩn hiện trước mắt như một dấu chỉ tốt lành. Phải, anh sẽ sống tín thác và yêu thương, trọn cuộc đời còn lại.

Vẫn Mãi Yêu Em

2015

HOA THƯƠNG XÓT TRÊN SÓC BÀU CÁRIO



Tôi rất thích hoa, rất yêu hoa, thích ngắm hoa, thích những bài hát về hoa. Những lúc rảnh tôi thường đi ngắm hoa trong khu vườn nhỏ, hoặc nghe ngao những bài hát về hoa, như “Hoa Biên”, “Hoa Xuân”, “Hoa Mười Giờ”, “Hoa Soan Bên Thềm Cũ”... Một trong những ca khúc tôi thích nhất đó là “Hoa Trinh Nữ”

*“Qua một rừng hoang, gió núi theo sang, rữ bụi đường trên vai.
Hái cây hoa dại, lẻ loi bên đường gọi Hoa Trinh Nữ.
Hoa Trinh Nữ không mặn mà bằng nàng hồng kiều sa,
Hoa đâu dám khoe màu cùng nàng cúc vàng tươi,
Hoa không bán hương thơm như nàng dạ lý trong vườn,
Nhưng hoa trinh nữ đẹp tựa chuyện tình hai chúng ta.....
Tôi không phải là vua nên mộng ước thật bình thường,
như yêu một loài hoa trên vùng đá sỏi buồn phiền.
Loài hoa không hương, không sắc màu, nhưng loài hoa biết xếp lá ngây thơ.*”

*Tôi không phải là vua nên nào biết đến sa hoa.
Không ngọc ngà kiệu hoa, không nệm gấm, không cung
son...”*

Đang thả hồn theo bài hát, bỗng điện thoại tí tí với hàng tin nhắn:

“Tháng Hoa dâng Mẹ đã về, liệu thiện nguyện Tín Thác có dám rời bỏ ‘đền Sài Gòn ngọn xanh ngọn đỏ’, đến với ‘đền Bàn Đăng ngọn tổ ngọn lu’, chẳng có hoa đèn rực rỡ. Liệu Tín Thác có dám đến đó kiếm hoa dâng Mẹ không nhỉ ?”

Tin nhắn bí mật này cần giải mã hay là một thách đố?

• Đền Bàn Đăng Ngọn Tổ Ngọn Lu



Nghe nói đến hoa là mắt tôi sáng lên rồi, phải lên đường thôi. Hoa đèn rực rỡ đô thị chán lắm rồi, đi xem các em dâng hoa càng chán thêm. Cứ để các em hồn nhiên dâng hoa đơn sơ giản dị mà đậm tâm tình con thảo với Mẹ hiền có hay hơn không? Sao người lớn lại biến các em thành những “vũ công chuyên nghiệp” với son phấn lòe loẹt, lượn lên lượn xuống như

những con rối theo bài nhạc thu sẵn hoặc người hát kể bên còn các em chỉ nhép miệng? Gọi là dâng hoa kính Mẹ mà sao đưa đủ thứ lên cung thánh vậy? Nào là nón, quạt, vải lụa, khăn von, đèn, nhang, khói, nến, chiêng trống... rồi đèn pha, đèn màu, đèn điện tử, video, chụp hình nhấp nháy còn hơn một buổi trình diễn ca nhạc ngoài trời nữa. Những người đi tham dự buổi Dâng Hoa kính Mẹ mà có được “dự phần” gì đâu, chỉ là khán giả đi xem một buổi dâng hoa thì đúng hơn. Hoàn toàn thụ động. Họ chỉ biết ngồi xem, rồi thêm lời nhận xét bình phẩm khen chê. Sau đó ra về mà chẳng có được chút tâm tình nào, chẳng thêm lòng mến Mẹ, nhất là chẳng theo gương bắt chước được các nhân đức của Mẹ chút nào.

Thôi thì tạm giả từ chốn phồn hoa của những kẻ “không phải là vua nên nào biết đến sa hoa. Không ngọc ngà kiêu hoa, không nệm gấm, không cung son...” theo chân nhóm thiện nguyện Tín Thác một lần “Qua một rừng hoang, gió núi theo sang, rũ bụi đường trên vai. Hái cây hoa dại, lẻ loi bên đường” để dâng Mẹ vậy.

Thế là tôi nhắn máy: “Mình sẵn sàng lên đường, nhưng làm ơn cho biết ‘Đền Bù Đẳng ngọn tỏ ngọn lu’ là ở đâu vậy?”

Giáo xứ Bù Đẳng, thuộc huyện Bù Đẳng, tỉnh Bình Phước, giáo phận Ban Mê Thuột. Xứ này có 11 ngàn giáo dân, ở rải rác chu vi 60 Km, với 18 giáo họ. Ngoài 6 giáo họ có nhà nguyện, còn một số giáo điểm xa xôi như Phú Sơn, Thọ Sơn, Thống Nhất... là nơi tập trung toàn đồng bào dân tộc như Stiêng, Mạ, Chăm, Mơ Nông... với vô vàn gian khó trong công việc truyền giáo. Điểm đến của nhóm thiện nguyện lần này là giáo họ Thống Nhất.

Mới ba giờ sáng các thiện nguyện viên đã lục tục kéo đến điểm hẹn, vận chuyển quà tặng thuốc men lên xe rồi ra đi khi trời chưa sáng, bỏ lại thành phố phía sau lưng với muôn ngàn đèn hoa rực rỡ. Liệu có là điên rồ khi bỏ lại hào nhoáng phố phường, lặng lẽ đi vào một vùng tối tăm chưa từng đặt chân tới.

Trời còn tối mịt, chỉ thấy lờ mờ cây cối hai bên đường. Xe lắc lư trời lên trụt xuống cho biết điểm đến hẳn là hoang sơ lắm. Và khi ánh ban mai tỏ lộ thì vùng đất của tỉnh Bình Phước hiện ra với màu xám bạc của đất đã gồng mình nuôi những thân cây điều xơ xác. Bình Phước không có cái may mắn hưởng phẩm chất trù phú của đất đỏ bazan Tây Nguyên. Bụi thì lắm đường nhưng sao mà cần cỗi. Lướt qua kính xe thấy lác đác vài chú bò gầy nép mình bên những chú bé dân tộc chân đất, lưng trần, gày nhom đen đui, ngẩng đầu hít đám bụi mờ mịt khi xe chạy qua.

Tới được giáo điểm Thống Nhất thì nắng ban mai vừa lên. Cả nhóm lao khỏi xe và bắt tay ngay vào việc vì cha sở và bà con dân tộc đến đây từ sáng sớm dự lễ, tất cả đang ngóng chờ nhóm công tác. Thú thật là cả nhóm không ai nhận ra cha sở, vì nhìn cha ai cũng tưởng là một giáo dân nghèo đến lãnh quà hoặc xin khám bệnh lãnh thuốc! Ngài khắc khổ hòa trong đám đồng bào đủ mọi dân tộc. Ở đây có nhiều dân tộc sống cùng nhau như Stiêng, Mơ Nông, Chăm, Ma...

Giữa khung cảnh là vườn điều bạt ngàn phủ bóng là ngôi nhà nguyện tiền chế bằng sắt lợp tôn như một xưởng thợ. Đồng bào dân tộc lú lú xếp hàng dưới tán cây tựa như bàn tay của Chúa Giêsu vỗ về mọi người - trong tiết trời oi nực. Những bàn tay thô mộc cả đời quen với cây cuốc xẻng đào nay lóng ngóng, vụng về giơ cao tấm ảnh Lòng Thương

Xốt, rồi lại lóng ngóng ngắm nhìn những tràng chuỗi Mân Côi lóng lánh, tay mân mê tràng chuỗi lòng thương xót, miệng cứ lắp bắp: “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!”. Bà con dân tộc nơi họ đạo nghèo đón rước Lòng Chúa Thương Xót đơn sơ hồn nhiên như vậy đó. Không kèn trống linh đình, không cờ quạt hoa nến chói chang, không thánh đường cao ngất nguy nga lộng lẫy hào nhoáng. Chỉ có bạt ngàn những cây điều và một ngôi giáo đường tôn sất vây quanh như xưởng thợ là minh chứng cho một giáo điểm ngày đêm thao thức mang ánh sáng Tin Mừng đến những đồng bào Stiêng nơi Bù Đăng này.

Nơi giáo điểm này, hôm nay cũng chẳng có đâu những giàn nhạc ngân nga. Hòa nhịp trong buổi tặng quà dưới cái nắng chói chan mật mù bụi



đỏ, chỉ có tiếng vo ve của bầy ong quanh những bông hoa điều. Thiện nguyện Tín Thác thấy mình cũng giống như những con ong chăm chỉ kia đi góp mật cho đời, gom



những nét đẹp cuộc đời, góp những bàn tay nhân ái sẻ chia, kết những tấm lòng quảng đại, thành những tràng hoa ngào ngạt là những việc làm bác ái đến người nghèo. Thay vì tốn kém biết bao nhiêu công sức tiền của vào những buổi dâng

hoa, hãy dùng để làm việc bác ái, đi trao quà cho những bà con nghèo vùng sâu vùng xa. Những “bông hoa nhân ái” nơi rừng thẳm ấy chẳng quý giá hơn vạn lần những bông hoa rực rỡ xa hoa chỉ để chưng để ngắm rồi bỏ đi thôi sao? Mẹ sẽ vui lòng với những đứa con của Mẹ biết chăm lo cho nhau, hay Mẹ hài lòng với vô vàn hoa nên tốn kém dâng Mẹ trong khi con cái của Mẹ đang nghèo đói không cơm ăn áo mặc. Có người mẹ nào có thể vui vẻ nhận quà ê hề dư thừa, khi con cái mình đang túng đói không?

Ngôi nhà nguyện như xưởng thợ ấy kê toàn ghế nhựa lớn nhỏ, vừa làm nhà nguyện, vừa làm nhà giáo lý. Khi dự lễ, người lớn ngồi ghế to, trẻ em ngồi ghế bé. Lễ xong, mỗi em vác 2 cái ghế ra rừng cao su học giáo lý. Ghế to kê làm bàn, ghế nhỏ ngồi học giữa trời. Nắng thì nóng bụi, nhưng cũng còn đỡ hơn mưa bùn đỏ dính đặc quánh, xe honda phải gắn xích vào bánh xe mới chạy được. Và khi mưa thì cha con thầy trò chạy lúp xúp vào nhà nguyện tránh mưa, mặt lem luốc nhìn lên ảnh Lòng Chúa Xót Thương bạc phếch bạc phơ, nhận nạt thân thưa: “Lạy Chúa Giêsu, con Tín Thác vào Chúa!”

Khi đồng bào đi con, tít tít gùi mì, gạo, nhu yếu phẩm, phát phới bóng bay rộn ràng đi về các phum sóc, thì cha sở mời thiện nguyện viên lên đường tiếp tục thăm viếng phát quà ở một nơi có cái tên rất đặc biệt là sóc Bầu Cá Rô.



• **Bàu CáRô, bàu khô là... dói!**

Đích thân cha sở lái xe tải chở hàng đi trước dẫn đường cho thiện nguyện viên đến Sóc Bàu Cá Rô. Bụi cuốn đỏ mù mịt theo dấu đoàn người trong khắp khênh đường trường, bụi đến nổi xe sau không thấy xe trước, dù chỉ chạy cách nhau có mấy thước.

Anh chàng dân tộc hồn hên kể cho chúng tôi nghe về “người mục tử trong sương mù đỏ”:

“Đó là chánh xứ đây, mà thành người đồng bào rồi. Cả tuần cha chỉ về nhà thờ xứ một buổi thôi. Cha giao nhà thờ xứ to lớn cho cha phó coi sóc, rồi cha đi... cấm bản! Nghĩa là cha ở đây luôn với bà con dân tộc! Ở thì người đồng bào chúng tao không có xé tờ lịch tính ngày như người thành phố đâu. Cứ cái rẫy xanh là chúng tao đi. Khi nào thóc vô gùi thì chúng tao mới về. Cha muốn gửi Chúa tới cho chúng tao thì cha cũng phải theo đồng bào thôi. Cứ khi nào thấy bếp lửa có dăm mái đầu thì y rằng có thêm một mái đầu bụi ngầu của cha sở...”



Sóc Bàu CáRô sẽ là sự rất ngạc nhiên với người thành phố. Giữa sóc có một cái vũng trũng xuống, đồng bào

gọi là cái bầu. Bầu ngập nước mùa mưa, cá rô theo những con nước li ti từ suối róc về, cá mẹ nhờ nhờ mang theo rất nhiều cá rô con tý hin. Tý hin thì tí hin, đó cũng là lộc Chúa ban cách thần kỳ khiến cái bệp của đồng bào thơm phức. Mùa nắng, bầu cạn không có nước, cá không về, vì thế mới nói: “Bầu CáRô, bầu khôn là đói!”

Đi “con đường đau khổ” bụi đỏ mù mịt, trời lên trụi xuống, lác tơi lác lui với đủ thứ ổ gà ổ voi hơn 10 cây số, chúng tôi đến được một khu rừng. Ở giữa rừng là một nhà nguyện nhỏ xíu chật chội nghèo nàn như một căn nhà cấp 4. Mái nhà nguyện nửa trên lợp ngói, nửa dưới lợp tôn. Nền nhà nguyện bằng đất, phần cung thánh cũng bằng ngang với phần dưới. Chung quanh tường bằng gỗ mục nát, cánh cửa sổ xiêu vẹo, cái còn cái mất. Ghế nhà thờ là ghế đầu không có dựa bằng nhựa cái xanh cái đỏ, cái lành cái gãy, ngày chúa nhật dân đi lễ đông không đủ ghế phải ngồi đất. Tất cả đều nhuộm bụi đất đỏ au! Trông thật tồi tàn! Những ai đang cai quản những ngôi nhà thờ vững chắc còn rất tốt mà muốn đập đi xây cái mới hơn đẹp hơn sang trọng hơn, xin hãy đến đây mà coi, liệu có còn muốn đập đi xây mới nữa không? Những ai thay cả trăm cái ghế nhà thờ còn đang rất tốt, hãy đến đây mà xem, liệu có còn muốn thay mới nữa không? Những ai muốn sửa chữa cung thánh bàn thờ, hãy đến đây mà coi, liệu có còn muốn phung phí nữa không?

Hết mưa trời dội nắng, cái bầu khô queo, dân dắt vào rừng kiếm măng, nhưng vẫn quay về nhà nguyện tham dự thánh lễ. Trời nắng như lửa, trong nhà nguyện có cái quạt duy nhất cánh sắp rụng rồi. Con nhường cha, cha chẳng nở hưởng một mình, thôi cứ để gió muốn thổi đi đâu thì thổi. Cay mắt và xao lòng, nhóm thiện nguyện nhờ người đi mua ngay bốn cái quạt mang về gắn ở bốn góc nhà nguyện, để

gió sẽ thổi mát rượi trên đầu trẻ thơ, thổi tung mái tóc dài của em gái sóc Bàu CáRô khi họp nhau lại cầu nguyện lòng thương xót Chúa.

Tại sóc Bàu CáRô, thiện nguyện viên cũng trao tặng bà con ảnh, sách, chuỗi Mân Côi, chuỗi lòng thương xót. Sau khi làm phép và cầu nguyện, những phần gạo, mì, nhu yếu phẩm, cùng với những trái bóng bay rực rỡ sắc màu cũng được trao tận tay cho bà con.

Sau một ngày vất vả, cả nhóm cùng họp nhau trong ngôi “nhà nguyện cấp 4” để có những phút giây lắng đọng nguyện cầu. Dâng lên Chúa lời tạ ơn vì nơi rừng hoang núi đồi này Chúa vẫn tỏ lòng thương xót những đứa con nghèo khổ nhưng tấm lòng đơn sơ, và ban cho họ một người mục tử giàu tâm huyết. Người mục tử ấy trần trở nhiều lắm. Đồng bào còn sống theo hủ tục lạc hậu, lối suy nghĩ còn nông cạn hoang vu, làm sao để cho lời Chúa thấm vào lòng, đem ra áp dụng trong cuộc sống, thật là không dễ! Muốn mọi sự sâu rễ bền gốc phải hướng tới việc giáo dục đức tin, thay đổi nhận thức, do đó cần phải đào tạo lớp giáo lý viên. Nhóm thiện nguyện xin được hỗ trợ kinh phí cho việc đào tạo giáo lý viên cho giáo họ này.

Lắng nghe chia sẻ của “người mục tử trong sương mù đỏ”, bỗng thấy ngậm ngùi, mắt cay xè. Cùng trên một quê hương đất nước VN mình, mà sao có nhiều sự khác biệt và chênh lệch thế? Nơi thì giáo đường nguy nga lộng lẫy, còn nơi thì nhỏ bé tồi tàn. Nơi thì 2 tháp chuông cao ngất ngưỡng với 7 quả chuông to đùng, nơi đây tiếng chuông gọi người ta đến dự lễ chỉ là một cái thùng tôn rách được treo tòn ten ở cái gác chuông là một ngọn cây điều. “Nơi thì ăn không hết, chỗ thì lần không ra”, sao không biết chia sẻ cho nhau nhỉ? Đó mới thực sự là “giáo hội hiệp thông” chứ!

Mang Chúa tới với đồng bào hóa ra không phải từ những long trọng nặng tính lễ nghi hình thức, mà lại từ bền vững những bước chân miệt mài cắm bản của người mục tử giờ đây đã để cuộc đời mình hòa cùng cuộc đời của những đồng bào dân tộc, đi như ngọn gió đơn côi qua từng vạt rẫy, từng bếp lửa...

Đường về thành phố còn xa lắm, phải ra về trước khi trời tối. Trong giây phút chia tay, thiện nguyện Tín Thác cùng quây quần bên nhau cầu nguyện chuỗi lòng thương xót, dâng những khó khăn và trăn trở lên Thiên Chúa tình yêu, Đấng luôn xót thương và không bao giờ bỏ rơi con cái, dù chỉ là một canh giờ. Cầu nguyện và phó thác cho Ngài tất cả.

Chúng con đã tìm được hoa dâng Mẹ rồi: “Hoa Sóc Bàu CáRô”

Đó là loài hoa: *“không mặn mà bằng nàng hồng kiều sa,
“không dám khoe màu cùng nàng cúc vàng tươi,
“không bán hương thơm như nàng dạ lý trong vườn,
Loài hoa không hương, không sắc màu, nhưng loài hoa biết
xếp lá ngậy thơ.*

Đó chính là **“Hoa đơn sơ, hoa tín thác, hoa xót thương” chúng con hái được nơi “Sóc Bàu CáRô”**, xin dâng lên Mẹ của lòng xót thương.

Tạm biệt Sóc Bàu CáRô, tạm biệt người mục tử đang thiêu đốt cuộc đời mình nơi thâm sơn cùng cốc bằng chính tình yêu của thiên Chúa, để mãi giữ lửa cho một Bù Đấng rất cần được xót thương.

Và như thế tin nhắn bí mật đã được giải mã, sự thách đố đã trở nên lời mời gọi rất ngọt ngào...

*Thiện Nguyện Tín Thác
Sóc Bàu CáRô 2015*

Mỗi Tháng Một Chuyện



Con là Maria Nguyễn Thị Thu Hà, 30 tuổi, ở giáo xứ Lập Trí, thuộc giáo phận Bắc Ninh. Con là một người mẹ tàn nhẫn và vô cùng tội lỗi. Giờ phút này, ngồi đây trước Chúa Giêsu, với những giọt nước mắt muộn màng, con viết lên những tội lỗi mà con đã phạm với Chúa, với chồng và cả với 2 đứa con gái của con. Xin Chúa và Mẹ tha lỗi cho con, một người con đằm đìa tội lỗi.

Trước năm 1997, con là một cô gái ngoan hiền, siêng năng đi nhà thờ, đọc suy niệm Lời Chúa trong ngày

**GIỌT NƯỚC MẮT
MUỘN MÀNG
CỦA NGƯỜI MẸ...**

Chúa Nhật (vì lúc đó ở chỗ con chưa có thánh lễ).

Năm 1997, mẹ của con được Chúa gọi về. Con ở với người anh trai và chị dâu, cùng với 2 người em.

Đến năm 1998, con lập gia đình. Cuộc sống của con vô cùng vất vả so với sức khỏe của con, nhưng như thế thì tội lỗi của con lại không đáng phải sa hỏa ngục như bây giờ.

Vào khoảng giữa năm 2010, chồng con bắt đầu yếu thật, nên anh ấy bị chứng xuất tinh sớm khi quan hệ vợ chồng. Có những thời kỳ hầu như anh ấy bị “bất lực”, và vì thế con đã trượt dài trong tội lỗi từ đó. Con đã ngoại tình, đi tìm lạc thú cho mình. Cứ mỗi lần phản bội chồng để thỏa mãn xác thịt, con rất ân hận và cảm thấy tội lỗi. Con bù đắp cho chồng con bằng cách quan tâm và chăm sóc gia đình nhiều hơn.

Con biết mỗi lần như vậy là con phạm vào điều luật của Chúa, nhưng ma quỷ luôn trôi dạt trong con, thúc dục con, cám dỗ con, và con đã không thể từ bỏ. Tội lỗi của con không chỉ dừng lại ở đó mà còn đi xa hơn, ghê gớm hơn. Chúa ban cho con một hồng ân vô cùng to lớn là con có thai, nhưng cũng trong tháng đó, con có quan hệ với người khác. Khi biết mình có thai, con nói cho anh ta biết, thì anh bảo: “em tự giải quyết đi!”. Thật tình, con không dám làm điều đó, vì con sợ phải tội. Hơn nữa, con cũng không biết chắc chắn thai đó là của ai. Sau đó, anh ta gọi điện hỏi thăm và biết rằng con vẫn giữ cái thai đó, chứ không phá đi như anh gợi ý. Khi thai được 12 tuần, đi khám thai, con thật vui mừng khi biết Chúa đã ban cho con một đứa con trai. Chồng và 2 đứa con gái của con cũng rất vui mừng, chăm sóc con rất chu đáo, háo hức chờ đợi ngày em bé chào đời...

Ngày 25/10/2014, anh ta gọi điện nói muốn gặp con có việc cần bàn. Khi gặp con,

anh ấy đề cập đến việc phá thai. Con đã từ chối vì thai là một đứa con trai, đó là niềm khao khát của chồng con và của cả gia đình, nhất là vì cái thai đó đã lớn rồi, con không nhẫn tâm bỏ nó.

Nhưng ma quỷ lại trôi dạt trong con, dắt con đi vào đường tội lỗi. Anh ấy bảo con: “Em suy nghĩ lại đi! Nếu chẳng may đứa bé đó là con của anh, thì nó sẽ giống anh, không giống những người trong gia đình em. Chồng của em sẽ nghi ngờ. Lúc đó cuộc sống của em sẽ rất khổ. Rồi đứa bé sẽ bị hắt hủi, không có được tình yêu thương của gia đình. Nó sẽ trở thành một con người hư hỏng tội lỗi!...”

Nghe những lời đó, con rất bối rối, chẳng biết làm thế nào nữa. Thế rồi trong một phút yếu lòng, con đã tàn nhẫn giết chết đứa con vô tội của mình.

Sau khi làm tội ác đó xong, con đã phải chịu rất nhiều đau khổ. Về nhà, con phải nói dối chồng và các con là con bị xảy thai. Thấy chồng con thần thờ nuối tiếc, lòng

con đau như xát muối. Nhìn lại việc làm tội lỗi như nhóp của mình, con thấy như sắp rơi vào hỏa ngục. Con sợ hãi vô cùng. Con đau khổ và nhớ con của mình đến quay quắt. Con đã khóc rất nhiều. Tinh thần con suy sụp hoàn toàn. Con đã từng muốn tìm đến cái chết, nhưng không thành.

Những ngày sau đó đối với con như một địa ngục trần gian. Lúc nào con cũng giày vò bản thân mình vì tội lỗi. Lúc nào con cũng khóc. Tâm trí con hoảng loạn. Con như người bị bệnh tâm thần, ngơ ngáo, không nhớ được gì cả. Chồng và các con của con thương con, chăm sóc động viên con bao nhiêu, thì con lại càng đau khổ bấy nhiêu. Con chỉ biết ngồi trong góc tối, tự giày vò mình, gặm nhấm những tội lỗi của mình. Khi nằm xuống, con không muốn tỉnh lại, chỉ muốn ngủ luôn một giấc ngủ ngàn thu. Sức khỏe và tinh thần con suy sụp. Nước mắt con đã chảy rất nhiều và ngay cả lúc này nữa. Tim con như bị bóp nghẹt mỗi khi nhớ lại tội lỗi của mình. Khi ngồi vào mâm cơm, nước

mắt con lại trào ra, tim nghẹn lại, và cổ họng đắng chát. Con muốn gào lên xin chồng và các con tha thứ, nhưng cổ họng con khô cứng lại.

Cuộc sống của con trong những ngày qua như rơi xuống vực thẳm địa ngục. Thế nhưng, Chúa đã ban cho con một người chồng tuyệt vời. Thấy tình trạng của con như vậy, anh ấy động viên con rất nhiều. Anh ấy nói:

“Chúa không để con mình được làm người, thì vợ chồng mình xin Chúa ban cho lần sau lại có con. Chúng mình sẽ yêu thương và chăm sóc nó!”

Ôi! Đâu phải Chúa không để cho con của con được làm người, mà là chính con đã nhẫn tâm không cho nó được chào đời. Con đã bóp chết nó từ trong trứng nước.

Nhगे những lời an ủi của chồng, con càng thấy sợ hãi, càng đau khổ, càng suy sụp và không muốn sống nữa...

Thế rồi một ngày kia, có người bạn đến thăm, tặng gia đình con 2 “CD 20 Bài Giảng Lòng Chúa Thương

Xốt”. Mỗi buổi trưa, sau khi ăn cơm xong, chồng con mở đĩa cho con nghe. Khi nghe cha giảng, con cảm nhận được Lòng Thương Xót Chúa đối với con người thật vô cùng lớn lao. Con đã nguôi ngoai và khô dần nước mắt, nhưng con vẫn luôn sợ hãi vì con biết tội lỗi con quá nhiều. Cứ nghĩ đến cảm giác phải vào hỏa ngục là con run sợ co quắp lại. Con biết và con tin rằng nếu con cầu xin Lòng Chúa Thương Xót thì Chúa sẽ tha tội cho con. Nhưng còn đũa con mà con đã nhận tâm phá bỏ thì nó có tha tội cho con không? Mỗi lần nhắm mắt lại, con lại thấy nhớ con mình đến quay quắt.

Giờ đây con chẳng biết làm thế nào nữa. Con chỉ muốn xin Chúa tha tội cho con, để con không phải rơi vào hỏa ngục. Chúa đã ban cho con một đũa con trai, nhưng con đã mù quáng không đón nhận, nay con nài xin Chúa sớm ban cho con có được đũa con khác, để con yêu thương và chăm sóc nó, để đền vì tội lỗi mà con đã gây ra cho anh nó. Con mắc bệnh

viêm dạ dày và bị hở van tim nên không được khỏe, xin ban cho con có đủ sức để cưu mang và nuôi dưỡng các con của con, thành những đũa con ngoan hiền của Chúa và Mẹ.

Cha ơi, những lời con cầu xin với Chúa có quá nhiều so với tội lỗi của con không hả cha? Tha thiết xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa cầu nguyện giúp con, chỉ như vậy lòng con mới được thanh thản, và con mới tìm lại được niềm vui trong gia đình và trong cuộc sống của con.

Sau khi viết những dòng chữ này trước bức ảnh Lòng Thương Xót Chúa, con thấy lòng mình thanh thản hơn, vì con đã nói ra được những tội lỗi và những nỗi khổ đau mà con đang gánh chịu.

“Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!”

Người con tội lỗi
Maria
Nguyễn Thị Thu Hà